

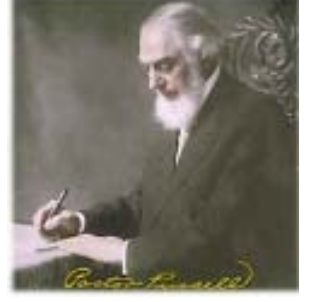

Laodicean Times

லவோதிக் கேயன் டைம்ஸ்

1916 - 1879 ரீ - பிரிண்ட்ஸ் தமிழாக்கம்

தேரூம்பு 4 தேரூதி 4 அக்டோபர் - டிசம்பர் - 2014

R 5926

கொடுத்தலினால் அடையும் கிருபை

THE GRACE OF GIVING

“இப்படிப் பிரயாசப்பட்டு பலவீனரைத் தாங்கவும் வாங்குகிறதைப் பார்க்கிலும் கொடுக்கிறதே பாக்கியம் என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொன்ன வார்த்தைகளை நினைக்கவும் வேண்டுமென்று எல்லாவிதத்திலேயும் உங்களுக்கு காண்பித்தேன்” - அப் 20:35(RV)

ஏழைகளுக்கு கொடுத்தல் - கர்த்தருக்கு கடன் கொடுத்தல் - சவிசேஷத்திற்கு இஸ்ரவேலர்களுடைய கண்கள் குருடானதின் இரகசியம் - மேம்பட்ட புறஜாதி வகுப்பார் சத்தியத்தால் ஈர்க்கப்படுதல் - முறைப்படுத்தப்பட்ட தானதர்மம் ஒழுங்கற்ற கொடையைவிட மேலானது. தயாளகுணம், மனம் மற்றும் இருதயத்தின் பரந்த நோக்கை தெரிவிக்கிறது - வளமான வாழ்க்கையின் நிலை நம்முடைய இரக்க குணத்தின் அளவுகோலாக இருக்கட்டும்.

இந்தப் பாடத்தில் நாம் மனதில் ஆழமாக பதியவைக்கவேண்டிய படிப்பினை கிறிஸ்தவ உதார குணம் மற்றும் மனமுவந்து செய்கிற தானதர்மங்கள் ஆகும். விழுந்துபோன சுபாவத்தின் பொதுவான மனநிலையானது பலமுள்ளவர்களை சார்ந்தே அல்லது அவர்களுக்கு ஆதரவு தருவதும் மற்றும் பலவீனமுள்ளவர்கள் தங்களை சுற்றி திரண்டிருந்து தங்களை உயர்த்தவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதாகும். இது தன்னை பிரியப்படுத்துகிற விழுந்துபோன சுபாவத்தின் வழியாகும். ஆனால் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான புதுசிருஷ்டியின் ஒழுங்குமுறையானது இதற்கு முற்றிலும் எதிர்மறையானது. அவன், மற்றவர்களது நலன், அவர்கள்மீது அக்கறை மற்றும் அவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிப்பதற்காக காத்திருக்கவேண்டும். அதிலும் விசேஷமாக, தங்கள் சொந்தக்குடும்பம் மற்றும் விகவாசவீட்டாரின் பலவீனமான அங்கத்தினர்களின் நலன்கருதி இருக்கவேண்டும். கிறிஸ்துவுக்குள் பெலமுள்ள உடன் அங்கத்தினர் பெலவீனமுள்ள மற்றும் இயலாதவர்களுக்கு உதவுவதில் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டிருக்கவேண்டும். மேலும் எவ்வளவுதூரம் இயலுமோ அவ்வளவுதூரம் அவர்களை கிறிஸ்துவுக்குள் மேம்பட்ட வளர்ச்சிக்கு ஏகமாக உயர்த்த

வேண்டும். சவிசேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்ட அநேகர் ஐஸ்வரியவான்களாகவே இருந்தார்கள் என்று நிதானிக்கலாம். நம்முடைய பாடம் கொரிந்து சபையினருக்கு முகவரியிட்டும் மற்றும் எருசலேமுக்குள்ளேயும் அதை சுற்றிலுமுள்ள கிறிஸ்தவர்களுக்காகவும் அமைந்துள்ளது. அதேசமயத்தில் கொரிந்துவிலிருந்து கிறிஸ்தவர்களுக்காக நன்கொடைகளைப் பெற்றதைக் காட்டிலும், எருசலேமிலிருந்து கிறிஸ்தவர்களுக்காக ஏன் அதிகமாக பெறப்பட்டது என்ற கேள்வி இயற்கையாக எழும்பும். ஏன் அது நடந்தது என்பதற்கு மூன்று காரணங்கள் உண்டு.

1. எருசலேமைச் சுற்றிலும் கடுமையான பஞ்சம் மிகுந்து காணப்பட்டது
2. எருசலேம் ஒரு வர்த்தக நகரமல்ல, ஆகையால் அங்கு பணப்புழக்கம் குறைவாகவே இருந்தது
3. எருசலேமிலும் அதனைச் சுற்றிலும் சவிசேஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் பெரும்பாலும் ஏழ்மையான ஜனங்கள் என்பது வெளிப்படையான ஒன்று.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அங்கு சத்தியத்திற்கு வெளிப்படையான அடக்குமுறை இருந்ததிலிருந்து, அங்கு கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்திற்கு யாரெல்லாம் இசைவாக இருந்தார்களோ அவர்களுக்கு எதிராக, மாபெரும் எதிர்ப்பு இருந்தது என்று உடனடியாக நம்மால் நிதானிக்கமுடியும். சிறிய கடைக்காரர்கள் புறக்கணிக்கப்பட்டதுபோலவே காணப்பட்டனர். கூலித்தொழிலாளர்கள், அவர்களுடைய பணி இன்றியமையாதபோது பயன்படுத்திக்கொண்ட நேரங்களைத்தவிர, மற்ற நேரங்களில் எவ்வளவுதூரம்

இம்மாத வெளியீட்டில்

கொடுத்தலினால் அடையும் கிருபை.....	1
பரிந்துபேசுவர், மத்தியஸ்தர் பணிகளுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடு.....	6
உங்களுக்குள் நிலவும் சமாதானம்.....	7
புதுசிருஷ்டிகளாக எப்படி நாம் வளர்ச்சியை எட்டுவது?.....	9
மாமிசத்துக்கென்று விதைத்தலின் முடிவு, மரணமே.....	14

லவோதிக் கேயன் டைம்ஸ் தேவனுடைய வார்த்தையின் ஐஸ்வரியங்களை லவோதிக் கேயன் தூதனின் படைப்பான ரீ-பிரிண்ட்ஸின் தமிழாக்கம் வாயிலாக புரிந்து கொள்ளத்தூண்டுவதில் சகோதரர்களுக்கான ஊழியமாக வெளியிடப்படுகிறது. தொடர்புக்கு - தமிழ்நாடு வேத மாணவர்கள். M-1043 ஹவுசிங் யூனிட், கணபதி மாநகர், கணபதி, கோயமுத்தூர் - 6. செல்:9344144000

விலக்கிவைக்க முடியுமோ அந்த அளவிற்கு விலக்கப்பட்டனர். இதற்கு மாறாக, ஆசியா மைனரின் மாசிடோனியா மற்றும் அகாயா போன்றவை செல்வசெழிப்புடன் காணப்பட்டன; உதாரணமாக, பாஃபோஸின் துணையாளுநர் செர்ஜியஸ் பவுலோஸ்(அப்13:7), ஏதேன்ஸ் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் டையோனைசியஸ்(அப் 17:34), அதே நகரத்தைச் சேர்ந்த டமாரிஸ், கொரிந்துவின் ஜஸ்டஸ் மற்றும் அந்த நகரின் யூத ஆலயத்தின் தலைவராகிய கிறிஸ்பஸ்(அப்18:8) ஆகியோரின் மனமாற்றங்களை நாம் நினைவுக்கு கொண்டுவருகிறோம்.

மதரீதியிலான பெருமையினால் குருடாக்கப்பட்டோர்

ஒரே மாதிரியான சுவிசேஷம் ஏன் ஆசியா மைனர் மற்றும் கிரீஸ் நாட்டிலுள்ள செல்வந்தர்களை ஈர்த்து, யூதேயாவிலுள்ள பெரும்பான்மையான ஏழ்மை வகுப்பாரை புறம்பாக்கி தள்ளிவிட்டது என்று இயற்கையாகவே ஒரு கேள்வி எழும்பும். இதற்கு பதில் என்னவாக இருக்குமெனில், மெய்தேவனோடு நீண்ட தொடர்புடைய மற்றும் அவருடைய மேசியாவின் கிருபை நிறைந்த வாக்குத்தத்தங்களையுடைய யூதர்கள் மத்தியில், அதிலும் குறிப்பாக செல்வந்தர் மற்றும் அறிஞர்கள் மத்தியில் விருத்தியடைந்து காணப்பட்ட மத அடிப்படையிலான பெருமை என்றே தோன்றுகிறது. அதுமாத்திரமல்ல, உலகின் எல்லா மத அமைப்புகளுக்கு முன்பாகவே அவர்களின் மதம் இருந்ததாகவும், அதின் அறிஞர்கள் தங்களைத்தாங்களே மேன்மையாக எண்ணிக்கொண்டனர். அவர்கள் “தங்களை நீதிமான்கள் என்று நம்பி மற்றவர்களை அற்பமாக எண்ணினார்கள்” – லூக் 18:9.

இதுதான் இஸ்ரவேல் ஜனங்கள் சுவிசேஷத்திற்கு குருடாக்கப்பட்டதின் இரகசியம். மதத்தலைவர்களும், குருமார்களும் அதிக தன்னம்பிக்கை உள்ளவர்களாக இருந்து, தெய்வீக வாக்குத்தத்தங்கள் அனைத்தும் தங்களையே மையப்படுத்துகின்றன என எளிமையாக நம்பி, அதனால் ஏழ்மையான நசரேயர் மற்றும் அவருடைய படிப்பறிவற்ற சீஷர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் அவர்களை போலிகள் என்று தள்ளிவிட்டனர். பின்னர், சுவிசேஷம் புறஜாதிகளுக்கு பிரசங்கிக்கத் துவங்கியபோது, யூத குருமார்களின் எதிர்ப்பு அதிகமானது. அவர்களுடைய மதரீதியான ஒவ்வொரு பெருமையான எண்ணத்திற்கும் முற்றிலும் மாறாக, தேவன் ஏழ்மையான யூதர்களையோ அல்லது புறஜாதிகளையோ ஏற்றுக்கொண்டு இவர்களைத் தள்ளிவிட்டார்(யோவான்7:43-53). ஆயினும் புறஜாதிகளின் மத்தியில் இந்த நிலை மிகவும் வேறுபட்டிருந்தது. படிப்பறிவற்ற பாமர ஜனங்கள் தங்கள் வெவ்வேறு வகையான மதங்களின் மூடநம்பிக்கைகளினால் சூழப்பட்டிருந்த அதேவேளையில், நன்கு படிப்பறிவுள்ளவர்கள் மத்தியில் நேர்மையான சிந்தையுடையவர்கள், தங்கள் சொந்த மதத்தின் அநேக அம்சங்கள் வெறும் மூடநம்பிக்கைகள் என மிக விரைவாக உற்றுப்பார்த்து அறிந்துகொண்டனர்.

அவர்கள் தங்கள் சொந்த மதத்தைவிட யூதமதம் அதிகளவு காரணகாரியத்துடன் பொருந்தியதால் அதன்பால் ஈர்க்கப்பட்டிருக்கலாம். இதன் காரணமாக, புறஜாதிகள் யூதர்களின் வழிபாட்டுத்தலங்களை அடிக்கடி நாட ஆர்வமாயிருந்ததை நாம் காண்கிறோம். ஆனாலும் யூதமதம் அவர்களுக்கு திருப்தியற்றதாக இருந்தது. ஏனெனில், அது மிகவும் குறுகலானதாகவும், விசேஷமாக இஸ்ரவேலர்களுக்கு மட்டும் தெய்வீக ஆசீர்வாதமானது வரையறுக்கப்பட்டதாகவும் இருந்தது. இஸ்ரவேல் ஜனங்களை அந்தக் காலகட்டங்களில் கிரேக்கர்கள் கீழானவர்களாகக் கருதினர். ஆனால் சுவிசேஷமானது, எல்லா தேசத்திலும், ஜனங்களிலும், ஜாதிகளிலும், பாஷைக்காரர்களிலும் யார் நீதியை விரும்புகிறார்களோ அவர்களுக்கு கதவை திறந்துவைத்தது. யூத போதனைகளில் நீண்டகாலமாக மறைக்கப்பட்டிருந்த மகத்தான பலனை மேற்கூறிய வகுப்பார் பொதுவாக ஏற்றுக்கொண்டனர்.

முறைப்படுத்தப்பட்ட தானதர்மத்தின் பலன்கள் :

எல்லா நிகழ்வுகளிலும், கொரிந்து விலிருந்த பரிசுத்தவான்களக்காட்டிலும் எருசலேமிலிருந்த பரிசுத்தவான்கள் ஏழ்மையானவர்களாகவே இருந்தனர். ஆகவே அப்போஸ்தலர் கொரிந்து சபையிடம் எருசலேமிலுள்ள சபைக்கு நன்கொடை அனுப்புவது நெறிதவறாநிலை என ஆலோசனை கூறினது மிகவும் பொருத்தமானதாக உள்ளது. இந்நாட்களில் அறிந்திருப்பதைவிட, அக்காலங்களில் வாழ்ந்த மிகவும் ஏழ்மையானவர்களுக்கு அனுப்புவதற்கு, பண்ப்பரிமாற்றத்திற்கான வசதிகள் மிகவும் குறைவான நிலையில் இருந்ததால், பல்வேறு இடங்களிலிருந்த சபையினர் தங்கள் நன்கொடைகளை, அடுத்த வருடத்தில் அப்போஸ்தலர் எருசலேம் செல்லும்போது அவர் கையில் மட்டுமே கொடுத்தனுப்ப முடிந்தது.

கொரிந்து சகோதரர்களுக்கு அப்பவல் கொடுத்த ஆலோசனை கிட்டத்தட்ட ஒருவருடத்திற்கு முன்பிருந்தே சிறப்பாக பெறப்பட்டு, அதன்மீது பேரார்வத்துடன் பங்குகொண்டு வசூலானது என்று அவரின் வார்த்தைகள் தெரியப்படுத்துகிறது. நன்கொடை திரட்டுவதற்கான அவசியத்தை அவர்களுக்கு தெரியப்படுத்த போதுமான விவரங்களை இந்தக் கடிதத்தொடர்பில் எழுதுவது அவருக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாய் இருந்தது. ஆனால் அவர் அவர்களுக்கு குறிப்பாய் சொல்லுவது என்னவென்றால், ஒரு வருடம் முன்பே பேரார்வத்துடன் ஆரம்பித்த வேலையானது நிதானமாக நிறைவேற்றப்படாதபடிக்கு குறைந்தபட்ச வாய்ப்புகளே இருந்தது என்றும், கர்த்தரிடத்தில் அவர்கள் கொண்டுள்ள அன்பு மற்றும் பேரார்வம் குறித்து, மற்றவர்களிடத்தில்

பெருமையாய்க் கூறினபிறகு, எருசலேமிற்கு போகும் வழியில் அவர் அவர்களிடத்தில் போகும்போது, அவர்கள் தங்களது நன்கொடையை தயாராய் வைக்க தவறியதற்காக மனம் வருந்துவதாகக்கூறி, இம்முறை அம்மாதிரி நடவாதபடி பார்த்துக்கொள்ள கூறுகிறார்.

கொரிந்தியருக்கு அவர் இதற்குமுன்பு எழுதிய கடிதத்தில், அப்போஸ்தலர் ஒரு முறைப்படுத்தப்பட்ட தானதர்மம் அளிக்கவேண்டும் என பரிந்துரை செய்கிறார், அவர் கூறுகையில், “பரிசுத்தவான்களுக்காக சேர்க்கப்படும் தர்ம பணத்தைக்குறித்து நான் கலாத்தியா நாட்டு சபைகளுக்கு பண்ணின திட்டத்தின்படியே நீங்களும் செய்யுங்கள். நான் வந்திருக்கும்போது பணம் சேர்க்குதல் இராதபடிக்கு, உங்களில் அவனவன் வாரத்தின் முதல்நாள்தோறும் தன்தன் வரவுக்குத்தக்கதாக எதையாகிலும் தன்னிடத்திலே சேர்த்துவைக்கக்கடவன்” – 1கொரிந் 16:1,2.

முறையான தானதர்மம் ஒழுங்கற்ற உதவியைவிட மேலானது என்ற எல்லா தேறின சிந்தனையாளர்களின் அனுபவ அறிவைப்போலவே, அப்போஸ்தலரின் அனுபவ அறிவும் ஒத்திருந்தது. அதனுடைய முடிவு பொதுவாக பெருமளவில் இருக்கும் என்பது மாத்திரமல்ல, மாறாக, கொடுப்பவர்க்கு அது அதிக நன்மையை வருவிக்கும்; அவ்வாறு கொடுப்பவருக்கு இது ஒரு குறிக்கோளை அவரது சிந்தையில் நிலைநிறுத்தி, அதை கடைப்பிடிப்பது கர்த்தருக்கு தொண்டு செய்ததைப்போல இருக்கும். அநேகருக்கு கர்த்தர் நிமித்தமாக, பெரும்பாலும் அவருக்கு ஊழியம்செய்யும் ஒரே வாய்ப்பு, பணம் பங்களிப்பு செய்வதாக இருக்கும். நிச்சயமாகவே ஒரு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட தேவனுடைய பிள்ளை இவ்வாறு செய்யமுடியுமானால், பரிசுத்த பவுல் மற்றும் அவருடைய பயணக்கூட்டாளிகளின் பாணியில், அதாவது, பொதுப்பிரசங்கங்கள் மூலமாகவோ அல்லது வீட்டுக்கு வீடு சென்று சந்திப்பதன் மூலமாகவோ ஆவிக்குரிய கொடைகளையும் ஆசீர்வாதங்களையும் தருதல் ... அச்சடித்த தாள்கள் மூலமோ அல்லது வாயினாலோ அல்லது இருவகையிலுமோ சத்தியத்தை கொடுப்பது என்பதைப்போல பரிசுத்தவான்களுக்கு கொடுப்பது மிகவும் மேலானது.

ஆனால் தங்களிடத்தில் தாலந்து குறைவுபடுகிறது அல்லது பலமில்லை அல்லது வாய்ப்புகளில்லை என்று எண்ணி, காலத்துக்கு முன்பே துரிதமாக செயல்பட்டு, தங்கள் வாழ்க்கை சூழலை அமைத்துக்கொள்கிறவர்களோ, தடைசெய்யப்பட்டு, குடும்பப் பொறுப்புக்களுக்கு தங்களது நேரத்தை அடமானம் வைத்துவிடுகிறார்கள். இதனால், இப்படிப்பட்டோர் கர்த்தருக்கென்று ஊழியம்செய்யவும், அவர்பேரில் வைத்திருக்கும் அன்பை வெளிப்படுத்தவும் நடைமுறையில் இருக்கின்ற ஒரே வாய்ப்பு, தங்களது நன்கொடைகளை அவர் நிமித்தமாகவும், அவரது ஜனங்களுக்கும் அளிப்பதே ஆகும். இந்த வகையில்,

கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்கு தங்களை பயிற்றுவிக்கும் இந்த வாய்ப்பு இழக்கப்படுமானால், அதாவது அவர்களுடைய உதவி தேவையாய் இருக்கும்போது உதவுவதில் குறைவுபடுவதன்மூலமாகவோ, அல்லது தெய்வீக ஊழியத்தின் இந்த வழிமுறையைப் பற்றிய சரியான அறிவுரையை பெறுவதில் குறைவுபடுவதன்மூலமாகவோ இழப்பு ஏற்படும்போது, ஊழியத்தின் மிக முக்கியமான வாய்ப்பை அவர்கள் இழக்க நேரிடுவதோடு, இதனிமித்தமாக இனி கர்த்தருக்கு செய்யும் ஒவ்வொரு ஊழியத்திலும் ஆசீர்வாதங்களை இழக்கநேரிடும்.

தயாளகுணம் – அன்பின் ஒரு அறிகுறி

ஆகையால் நாம் கவனிக்கும்போது, அப்போஸ்தலர் மிகவும் தாராள உணர்வோடு கொடுத்தவின் கிருபையைப்பற்றி சபைகளுக்கு சிபாரிசு செய்வதோடு, உண்மையாகவே தங்கள் தாராளகுணம், தங்கள் சக்திக்கு ஏற்றவாறு பெரிதான அளவில் இருந்தால் அது கர்த்தருக்கும் சவிசேஷத்திற்குமான அவர்களின் அன்பின் அளவுகுறியாக இருக்கிறது என்று வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் நாம் இங்குள்ள முரண்பாட்டை கவனிக்கும்போது, உண்மையாகவே அப்போஸ்தலர், விசுவாசிகள் கர்த்தருடைய கிருபையைப் பெற்ற துவக்கத்திலேயே அவர்களின் மனதில் ஏதோ கீழ்த்தரமான ஆதாயத்தின்பொருட்டு.. வெட்கக்கேடான இலாப நோக்கத்திற்காக சவிசேஷம் போதிக்கப்படுகிறதா என்ற எண்ணம் எந்த வகையிலும் அவர்கள் மனதில் பதிந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக அப்படிப்பட்ட விசுவாசிகளிடமிருந்து எந்த நன்கொடைகளையும் கேட்கவில்லை. அப்போஸ்தலர் அதே கொரிந்தியர்களுக்கு ஒரு வருடத்திற்கும் மேலாக பிரசங்கித்திருந்தாலும், அவர் வெகுமதி என்ற ஆலோசனையைகூட முன்வைக்காமலேயே அவர்களுக்கு போதித்துவந்ததை நாம் காண்கிறோம். யாரிடத்திலும் கட்டணம் கோருவதற்கு பதிலாக தன் சொந்த கையினால் தன் கைத்தொழிலான கூடாரம் அமைத்தல் மூலம் உழைத்து சம்பாதித்தார் என்று காண்கிறோம்— 2கொரி11:7-9.

கொரிந்து சபையிலுள்ள விசுவாசிகள் சத்தியத்தின் மதிப்பை சரியாக உணர்ந்துகொண்டதினால் உண்டான மாற்றத்தை நாம் கவனிக்கவேண்டும். முதலில் அவர்கள், அப்போஸ்தலர் தன் சொந்த கைகளால் உழைத்து சம்பாதித்ததின் மூலமாகவும், மற்ற பகுதிகளிலிருந்து விசுவாசிகளிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட உதவிகள் மூலமாகவும் அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்தபோது, அவர்கள் தானாக முன்வந்து அவருக்கு பொருளாதார உதவிகள் செய்யவேண்டும் என்பதற்கு ஒத்த கருத்து இல்லாதவர்களாக காணப்பட்டு, தங்களுக்கு கிடைத்த சிலாக்கியத்தின்மீது மிகுந்த அஜாக்கிரதையுள்ளவர்களாக

இருந்தனர். ஆனால் தேவனுடைய கிருபை அவர்களுடைய இருதயங்களுக்குள் மேலும் முழுமையாக சென்றடைந்தபிறகு, அவர்கள் பெற்றுக்கொண்ட சத்தியத்தின் மதிப்பை சரியாக உணர்ந்துகொள்ளவும், அது நம்பிக்கையின் விலைமதிக்கமுடியாத ஆசீர்வாதங்களையும், சந்தோஷத்தையும் விசுவாசத்தையும் குணலட்சணங்களையும் கொண்டுவந்திருப்பதை உணர்ந்துகொள்ளவும் துவங்கினர்.

அதன்பிறகு அப்போஸ்தலர் அவர்களிடத்தில் இல்லாதபோது, ‘அவர் தேடியது அவர்களுடைய பணத்தை அல்ல, அவர்களையே’ என்று அவருடைய நடத்தை அவர்களுக்கு நிரூபித்துக் காண்பித்தது. கர்த்தர் நிமித்தமாக தாராளகுணமுடையவர்களாக அவர்கள் இருப்பதன்மூலமாக, அவர்கள் பெற்றுள்ள திறமை மற்றும் அன்புக்கு சரிநிகராக பெறக்கூடிய பயனாகிய மாபெரும் ஆசீர்வாதத்தின் பொருட்டு, அவர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்காகவே கபடற்ற உணர்வுடன் அவர்களுடைய கவனத்தை இழுத்தார் எனவும் நிரூபித்தது. இந்த விஷயத்தை பதியவைக்க ஒரு உவமையை கூறுகையில், “சிறுக விதைக்கிறவன் சிறுகஅறுப்பான், பெருக விதைக்கிறவன் பெருக அறுப்பான்” என்கிறார். இது நமக்கு, “வாரியிறைத்தும் விருத்தியடைவாரும் உண்டு; அதிகமாய்ப் பிசினித்தனம் பண்ணியும் வறுமையடைவாரும் உண்டு. உதாரகுணமுள்ள ஆத்துமா செழிக்கும்; எவன் தண்ணீர் பாய்ச்சுகிறானோ அவனுக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சப்படும்” (நீதி11:24,25) என்ற நீதிமொழியை நினைப்பூட்டுகிறது. இங்கு நமக்கு கர்த்தர் தம்முடைய ஜனங்கள் இருதயத்திலும் சிந்தனையிலும் பரந்த தன்மையினை பெற்று விருத்தியடைவதைப் பார்ப்பதில் அவர் பிரியமாயிருக்கிறார் என்பதும் .. அவர்களுடைய தயாளகுணம், அவரைப்பற்றி அறிகிற அறிவுக்கு சரிசமமாக வளரவேண்டும் என்பதும் தெளிவான பாடமாயிருக்கிறது.

நம்முடைய கொடைகள் பற்றி நம் கர்த்தரின் மதிப்பீடு

தேவனுடைய ஜனங்கள் மத்தியில் இருந்த ஏழ்மை நிலைகள், அவர்களுடைய கடந்தகால வாழ்க்கையில் தாங்கள் உடைமைகளை பெற்றிருந்த சமயத்தில், அதன் ஒரு பகுதியை கர்த்தருடைய ஊழியத்திற்கும், மற்றவர்களுக்கு தானதர்மம் செய்வதிலும் தவறியதால் வந்தவை என்று வேதவசனங்களில் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால் மேலே கூறப்பட்ட வசனம், இந்தப் பாடத்துடன் மிக நெருக்கமாக இசைந்துவருகிறது. இந்த ஒரு சாட்சியை நம்முடைய இருதயத்தில் வைத்து, வாழ்க்கையின் எல்லா நிகழ்வுகளிலும் தேவனுடைய ஒவ்வொரு பிள்ளையும் கர்த்தரால் அனுதினமும் பெற்றுவருகிற ஆசீர்வாதங்களிலிருந்து ஜாக்கிரதையுடனும், ஜெபத்துடனும், கவனத்துடனும், ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு அவர் நமக்கு அளிக்கும் ஞானம் மற்றும் நிதானிப்பின்படி கர்த்தருடைய ஊழியத்தில் விதைப்பின் வேலைக்காக தனியே ஒதுக்கிவைத்தால் நன்மை தரும்.

எத்தனைபேர் தங்களைக்குறித்து இத்தகைய விழிப்புணர்வு கொண்டுள்ளனர், ஒவ்வொரு சிறு பணமும் அது வந்த வேகத்தில் அதை பயன்படுத்துவதிலோ அல்லது தாங்கள் முடிவுசெய்த எதிர்கால திட்டங்களுக்காக சேமித்துவைப்பதில் மிகுந்த விருப்பமுள்ளவர்களாகவோ இருந்து, தாங்கள் தானதர்மம் கொடுப்பதற்கு எதையும் எடுத்துவைக்கவில்லை என்று உணர்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்தது ஒரு மாபெரும் தவறு என்று பின்னர் திரும்பிப்பார்க்க முடிகிறது! தங்கள் சேமிப்புகள் உடல்நல குறைவின் மூலமோ அல்லது விபத்தின் மூலமோ அல்லது வங்கி திவாலானதின் மூலமோ அல்லது வேறு எதனாலோ அது திடீரென இல்லாமல்போகும்போது, அப்போஸ்தலர் 2கொரிந்9:6இல் கூறியுள்ள, தாங்கள் எந்த விதையையும் விதைக்கவில்லை என்று வருந்துவதற்கு ஒரு நல்ல காரணம் உண்டாகியிருக்கும்.

நம்முடைய ஆண்டவர் நம்மிடமுள்ள கொடைகளை அதன் பணத்தொகையை சார்ந்து மதிப்பிடுவதில்லை. அதற்கு மாறாக, அந்த வெகுமதியை அளிக்கத்தூண்டிய ஆவியையே பிரதானமாக மதிப்பிடுகிறார் என்பதை, தேவாலயத்து உண்டியலில் இரண்டு காசு போட்ட விதையை நோக்கி தன் கவனத்தை செலுத்தியதன்மூலம் நமக்கு காண்பிக்கிறார்(லூக்21:1-4). கர்த்தருடைய மதிப்பீட்டின்படி தங்களுடைய மிகுதியானவைகளிலிருந்து கொடுத்த செல்வந்தர்களைவிட இந்த ஏழை விதவை பெருந்தொகையை கொடுத்தாள். இன்று தேவனுடைய ஜனங்களில் எத்தனைபேர் இந்த தாலந்தை, ஊழியம்செய்வதற்கான வாய்ப்பாக பயன்படுத்துவதில் தங்கள் கவனத்தைத் தந்து, ஆவிக்குரியவகையில் மிகுந்த வைராக்கியமாக இருக்கிறார்கள் என்று நம்மால் கூறமுடியாது! அதை தேவன் மட்டுமே அறிவார். ஆனால் இந்த பாடம் இன்று நம்மேல் உள்ள கடமையை வலியுறுத்தி, நமக்கு மிகவும் ஏழ்மையான தேவனுடைய ஜனங்களும் இவ்வழியில் தங்களுடைய சிலாக்கியங்களை அறிந்துணர்ச்செய்துள்ளது.

கர்த்தருக்கான ஸ்தோத்திர பவி

அளவுக்கு அதிகமாக கொடுக்கும் ஜனங்களுக்கு எதிரான எச்சரிக்கை அடிக்கடி தேவைப்படுவதில்லை. எனினும் அத்தகைய எச்சரிப்பு சில சம்பவங்களில் தேவையாக இருக்கும், கொடுத்தலானது வேதாகமத்தில் உள்ள சில சம்பவங்களில் கட்டுப்படுத்தப்படும். ஒருவரும் தங்களை சார்ந்தவர்களுக்கு ஏழ்மைநிலை ஏற்படும் அளவிற்கு கொடுக்கக்கூடாது. யாரும் தனக்குத்தானே பொருளாதாரத்தில் திவாலாகும்படியும், இதனால் மற்றவர்கள் நஷ்டம் அடையும்படியும் கொடுக்கக்கூடாது.

கொடுத்தலுக்கான அப்போஸ்தலரின் விதியை நாம் ஏற்கனவே மேற்கோள் காட்டியுள்ளோம். கர்த்தர் எந்தளவு அவனை வலிமையுற செய்திருக்கிறாரோ,

அதன்படியே வாரத்தின் முதல்நாளில் காணிக்கையளித்தல் இருக்கவேண்டும். நம் தானதர்மத்தின் அளவானது, நமது வளமையின் தரத்தின் அளவுக்கேற்ப இருக்கவேண்டும். இதன் அடிப்படையிலேயே வேதாகமத்தின் ஒவ்வொரு பாடமும் இருக்கிறது. தெளிந்தபுத்தியும் பலமுள்ள ஆவியை ஆழ பதியவைக்கிறது.

“உற்சாகமாய் கொடுக்கிறவனிடத்தில் தேவன் பிரியமாயிருக்கிறார்”. உற்சாகமான ஆவியைத்தவிர வேறு எந்த முறையிலும் வெகுமதிகளை வாரியிறைப்பதுபோல குவித்தாலும் அது கொடுத்தல் ஆகாது; அவைகள் எந்த ஆசீரையும் கொடுக்காது. கர்த்தர் அப்படி கொடுப்பவர்களை ஒருபோதும் பாராட்டுவதில்லை. அவருடைய மதிப்பீட்டின்படி, அது எவ்வித சுகந்த வாசனையையும் பெற்றிருப்பதில்லை. கர்த்தரால் பாராட்டும்படியாக இருக்க நம்முடைய அன்பளிப்பு ஒரு நன்றிபலியாக இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு நன்மையான ஈவும் மற்றும் பூரணமான வரமும் யாரிடத்திலிருந்து வருகிறதோ அவருக்கு எப்போதும் நன்றியுடையவர்களாக இருத்தல் என்று உணர்தல் நம்முடைய கடனாக இருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு “தேவன் சகலவித கிருபையையும் பெருகச்செய்ய வல்லவராயிருக்கிறார்” என்று அப்போஸ்தலர் உறுதியளிக்கிறார். யார் ஒருவர் தேவ ஊழியத்தில் நேரம், திறமை, பெலன், பணம் மற்றும் செல்வாக்கு.. இவைகளில் எதையாகிலும் கொடுத்தால், அதற்கு சரிவிகித அளவாய் வெவ்வேறான கிருபைகளில் பெருகுவதை அவர்களே காணமுடியும். அப்படிப்பட்டோர் – கிருபையில் வளர்வதற்கான முறையான இருதயத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் “எல்லாவற்றிலும் எப்போதும் சம்பூரணமுடையவர்களாயும்”, மேலும் “சகலவித நற்கிரியைகளிலும் பெருகுகிறவர்களாகவும்” இருப்பார்கள் என்பதை அப்போஸ்தலர் குறிப்பாக சுட்டிக்காட்டுவதாகத் தோன்றுகிறது. சம்பூரணமாய் என்பது ஆடம்பரமாக, எல்லாவற்றிலும் போதுமானவர்களாக இருத்தல் என்று அர்த்தமல்ல, மாறாக எங்கு “போதுமென்கிற மனதுடன் கூடிய தேவபக்தி” இருக்கிறதோ அங்கு “எல்லாவற்றிலும் சம்பூரணத்தை” எப்போதும் பெறமுடியும்.

செயல் விளக்கத்தில் அப்போஸ்தலர், தங்களுக்கு வரும் ஆசீர்வாதங்கள் அது இம்மைக்குரியதோ அல்லது ஆவிக்குரியதோ, அதன் ஒருபங்கை மற்றவர்களுக்கு தெளிக்க நாடுகிறவர்கள் மீதான தேவனுடைய கவனம் குறித்து பராமரிப்பு குறித்து புதிய கொள்கை எதையும் மனதில் பதியவைக்கவில்லை. அவர் சங்கீதம் 112:9இல் இருந்தே மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

வசனம் 11ல் அப்போஸ்தலர் கூறுகையில், “நீங்கள் எவ்விதத்திலும் சம்பூரணமுள்ளவர்களாவீர்கள்” என்கிறார். தேவனுடைய ஜனங்கள் பொருளாதாரத்தில் செல்வச்செழிப்போடு இருப்பார்கள் என்று தவறாக அவர் கூறியதை புரிந்துகொள்ளக்கூடாது. தேவனுடைய ஜனங்கள் செல்வச்செழிப்பை அடையமுடியாது என்ற உண்மைக்கு

அப்பவிலே ஒரு உதாரணமாக இருக்கிறார். இங்கு அவர் இருதயத்தின் செழுமையைக்குறித்து பேசுகிறார். வேறொரு இடத்தில் தன்னைப்பற்றியும் சுவிசேஷஊழியத்தில் தன் உடன் வேலையாட்கள் பற்றியும் பேசும்போது, “தரித்திரர் எனப்பட்டாலும் அநேகரை ஐஸ்வரியவான்களாக்கு—கிறவர்களாகவும், ஒன்றுமில்லாதவர்களெனப்பட்டாலும் சகலத்தையும் உடையவர்களாகவும் எங்களை விளங்கப்பண்ணுகிறோம்(2கொரி6:10) என்று கூறுகிறார். இந்த விசுவாசமுள்ள தேவனுடைய ஊழியக்காரர்கள் அநேகரை நம்பிக்கையிலும், விசுவாசத்திலும், அன்பிலும் மற்றும் இந்த குணங்கள் சுட்டிக்காண்பிக்கிற ஒருங்கிணைந்த பல்வேறு கிருபைகளிலும் ஐஸ்வரியவான்களாக்குகிறார்கள்.

நம்முடைய ஆண்டவராகிய இயேசுகிறிஸ்து பிறர் நலனுக்காக தன்னைத்தான் வெறுத்தலுக்கு மிகப்பெரிய உதாரணமாக இருக்கிறார். அவர் ஆவிக்குரிய சபாவத்தின் மகிமை மற்றும் கனத்தை உடைமையாக பெற்றிருந்து ஐஸ்வரியவானாக இருந்தார். ஆயினும் நம் நிமித்தமாக அவர் தரித்திரரானார். மனுக்குலத்தை மீட்கும் நோக்கத்திற்காக மனிதசபாவம் எடுத்தார். இந்த இலக்குக்காக கல்வாரியில் தன் ஜீவனை ஒப்புக்கொடுத்தார். அவருடைய தியாகத்தின்மூலம் நாம் ஐஸ்வரியவான்களாகிறோம். கிறிஸ்துவுக்குள் தெய்வீக தயவையும் தெய்வீக கிருபையின் ஐஸ்வரியங்களையும் பெற்றிருக்கிறோம். ஆனால் தேவனுடைய மாட்சிமையின் வலதுபாரிசத்திலிருக்கிற, மேன்மைப்படுத்தப்பட்ட நம் கர்த்தரோடு இணையான உடன்குதந்திரர் என்பதை அடைய, அவரைப்போல் இருக்க கற்கவேண்டும். அவருடைய ஆவியை பெறவேண்டுமானால், அவர் என்னவெல்லாம் நமக்குக் கொடுக்கிறாரோ அது இம்மைக்குரிய சலுகையோ அல்லது ஆவிக்குரிய சலுகையோ அவைகளை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொடுக்கவேண்டும். அது மற்றவர்களுக்கு(அதிலும் விசேஷமாக விசுவாச வீட்டாருக்கு) சந்தர்ப்பகுழிநிலை நம்மை தூண்டுவதற்கேற்ப இம்மைக்குரிய வகையிலோ அல்லது ஆவிக்குரிய விதத்திலோ உணவூட்டவும், உடுத்துவிக்கவும் வேண்டும்.

“தேவன் அருளிய சொல்லிமுடியாத ஈவுக்காக அவருக்கு ஸ்தோத்திரம்” அந்த ஈவு நம்முடைய இரட்சகரும் மீட்பருமேயாவார் (யோவா3:16). இதன்படி நம்மிடத்தில் காண்பிக்கப்பட்ட தெய்வீக கிருபையின் ஐஸ்வரியங்களையும் நமது கர்த்தர்மூலமாக வந்த எண்ணிமுடியாத ஆசீர்வாதங்களையும் இரக்கங்களையும் கூற நம்மால் முடியாது. நம்முடைய நித்திய நன்மைக்காக தெய்வீக ஏற்பாட்டின் முழுமையாகவே அவர் இருக்கிறார். அப்போஸ்தலர் எங்கும் கூறுவதுபோல, “தேவத்துவத்தின் பரிபூரணமெல்லாம் சரீரப்பிரகாரமாக அவருக்குள் வாசமாயிருக்கிறது” (கொலோ2:9) என்கிறார். அவருடைய சொல்லிமுடியாத ஈவுக்காக சபை மாத்திரம் இந்நேரம்வரை நன்றிகளை தெரிவிக்கமுடியும். பிறகு படிப்படியாக, இந்த

முழு உலக மனுக்குலமும் அந்த ஈவை கண்டுணரும்நிலையை அடைந்து, அதற்காக நன்றிகளை ஏற்றெடுப்பர். மேசியாவின் ஆளுகையின்முடிவில், ஆதாமின் சந்ததி முன்பிருந்தநிலைக்கு தங்கள் மெய்யான பரிபூரணத்திற்கு திரும்பும்போது, மனப்பூர்வமாக பாவம் செய்பவர்கள் அழிக்கப்பட்டிருப்பார்கள். பிறகு “முழங்கால் யாவும் அவருக்குமுன்பாக முடங்கும், பிதாவாகிய தேவனுக்கு மகிமையாக நாவுகள் யாவும் அறிக்கை பண்ணும்”. பிறகு, வானத்திலும் பூமியிலும் சமுத்திரத்திலும் உள்ள சிருஷ்டிகள் யாவும் கேட்கும்படி, அவருடைய சொல்லிமுடியாத ஈவுக்காக, “சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கிறவருக்கும், ஆட்டுக்குட்டியானவருக்கும் ஸ்தோத்திரமும் மகிமையும் கனமும், அதிகாரமும், வல்லமையும் சதாகாலங்களிலும் உண்டாவதாக” என்று உரைக்கப்படும்.

R 4971

சிலவேண்டாமே, சில வேண்டுமே

சோதோமின் சமவெளியைத் திரும்பிப் பார்க்க வேண்டாமே, பாபேலின் மனதுக்கொவ்வா முயற்சி செய்ய வேண்டாமே, எகிப்தின் ஆடல் பாடல்களும் உங்களுக்கு வேண்டாமே, கிடைக்கவில்லை என்றெண்ணித்தான் கண்ணீர் சிந்த வேண்டாமே, அங்கே பாயும் நைல்நதிக்காய் தாகம் கொண்டலைய வேண்டாமே கலப்பையின்மீதே வைத்தபின்னே, திரும்பிப் பார்ப்பதும்வேண்டாமே, நமக்குக் கொடுக்கும் பரிசை வேண்டி சிறுமுயற்சி செய்திடல்வேண்டுமே, அழிந்துபோகும்பொருளுக்காக ஆண்டவரிடம் ஜெபிக்க வேண்டாமே, நமது வீடு, நமது கிரீடம், இன்னும் கொஞ்ச காலத்திலே, நாமோ நமது வனாந்தரத்தை கடந்துவந்தே சேர்ந்திட்டோம், கடும் உழைப்போ முடிவு பெற்றதே, ஓய்வம்கூட ஆரம்பமானதே, யுத்தம் செய்தே முடிந்துவிட்டதே வெற்றிக்கனியும் பறிக்கப்பட்டதே!

R 5928

**பரிந்துபேசுபவர் மற்றும்
மத்தியஸ்தர்
பணிகளுக்கிடையே உள்ள
வேறுபாடு
OFFICE OF ADVOCATE AND MEDIATOR
CONTRASTED**

திருச்சபை “தேவனுடைய இரகசியம்” என்பது உண்மையே. கிறிஸ்துவம் சபையும் பிரிந்திருக்கிறதும், ஒவ்வொரு பொருளிலும் உலகிலிருந்து தனித்தன்மை பெற்றவைகளுமாய் உள்ளன. இவர்கள் பழைய நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கைக்கு உட்பட்டவர்களும் அல்ல; புதிய உடன்படிக்கைக்கு கீழ்ப்பட்டவர்களும் அல்ல, மாறாக ஒரு விசேஷித்த ஜனங்களாக அழைக்கப்பட்டு, பரிசுத்தமாக்கப்பட்டு வளர்ச்சியடைந்து, ஒரு விசேஷித்த உடன்படிக்கையின்கீழ் தங்களை உட்படுத்தியிருக்கின்றனர். இதில் உலகின் ஜனங்கள் ஒருபோதும் பங்கேற்கமுடியாது. இதையே வேதாகமம் பலியின் உடன்படிக்கை என்று வேறுபடுத்தி காண்பிக்கிறது.

“பலியினால் என்னோடுகூட உடன்படிக்கை பண்ணின என் பரிசுத்தவான்களை என்னிடத்தில் கூட்டுங்கள்” என்று கர்த்தர் கூறுகிறார். (சங்50:5). இந்த பரிசுத்தவான்களான விசேஷித்த வகுப்பார், கர்த்தராகிய இயேசுவை தங்களது தலையாக பெற்றிருந்து, பலியின் உடன்படிக்கை செய்துள்ளனர். இந்த கூட்டத்தார் தங்கள் பலியின் உடன்படிக்கையை நிறைவுசெய்யும்போது, இந்த யுகத்தின் முடிவுவேளை வந்திருக்கும். இஸ்ரவேலருக்கு மோசே மூலம்கொடுக்கப்பட்ட நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கை, மோசேக்கு நிஜமாயுள்ள கிறிஸ்துமூலம் உலகிற்கு அளிக்கப்படவிருக்கிறது. ஆனால் மற்றொருவகையில் கூறுவோமானால், நியாயப்பிரமாண உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தர் ஒருவரே. ஆனால் ஆயிரவருட அரசாட்சியின் புதிய பிரமாண உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தரோ, ஒரு புது மனிதனாக இருக்கிறார். இதில் இயேசுகிறிஸ்துவை தலையாகக்கொண்டும், யூதர்களிலிருந்தும் புறஜாதிகளிலிருந்தும் தெரிந்தெடுக்கப்படும் அவரது அங்கங்கள் சரீரமாயும் இருப்பர் என்று அப்போஸ்தலர் அறிக்கையிடுகிறார்.

இயேசுவின் காலத்திலிருந்து துவக்கி, புதிய உடன்படிக்கையின் மத்தியஸ்தர் தெரிந்தெடுக்கும் செயல்முறையை செய்துவருகிறார். “மேன்மையான பலிகளே” புதிய உடன்படிக்கையின் அடிப்படையாய் இருந்து, பலிகொடுத்தல் நடைபெற்றுவருகிறது. இந்த கவிசேஷயுகத்தின்போது, இயேசு உலகிற்காக மத்தியஸ்தர் பணியை துவங்கவோ செய்யவோ இல்லை. உலகமும் தேவனோடு எந்த உறவும் வைத்திருக்கவில்லை. அது

தீமைக்குள் படுத்து உறங்குகிறது. மத்தியஸ்தர்தாமே வளர்ச்சியடையும் செய்முறையில் இருந்துவருகிறார். அப்போஸ்தலர் அறிக்கையிடுவதுபோல், தேவன் இயேசுவை முதலாவது உயிரோடெழுப்பி, அதுமுதற்கொண்டு, சபையாரை உயிர்த்தெழுப்பிவருகிறார். வெகுவிரைவில் இவர்களது உயர்த்தெழுதல் முடிவடையும். அப்3:22,23இல் பரிசுத்த பேதுரு, இந்த மத்தியஸ்தர் அல்லது தீர்க்கதரிசியைக் குறித்தே பேசினார் (மேலும் 1தீமோ2:5,6ஐயும் பார்க்கவும்). “அநேக அங்கங்களுக்கு” மத்தியஸ்தராக இருந்து, அவர்களை ஊழியத்துக்கு தகுதிப்படுத்தும்வரை, மற்றவர்களுக்கு மத்தியஸ்தராக இருப்பதில்லை. பலியின் உடன்படிக்கையின்படி பலிசெலுத்துபவரே அவர் வைத்திருக்கும் தகுதியை அடைகிறார். இயேசு ஒரு குழந்தையாக இருந்தபோது, இராஜாவும் இரட்சகருமாக வருங்காலத்தில் விளங்குவார் என்று நம்பப்பட்டு பேசப்பட்டதுபோன்ற உணர்விலேயே, தலையும் சரீரமுமாகிய கிறிஸ்து உலகிற்கு மத்தியஸ்தராக இருப்பார் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அவர் தற்போது இராஜாவாக மட்டுமே இருந்து, அவரது ஜனங்களில் சிலரை மட்டுமே இரட்சித்திருக்கிறார்.

மத்தியஸ்தரது பணிக்கும், பரிந்துபேசுபவருடைய பணிக்குமிடையே பெரிய அளவில் வேறுபட்ட தனித்தன்மைகள் உள்ளன. தேவனுக்கும் மனுஷனுக்குமிடையே மாபெரும் மத்தியஸ்தராகிய மகிமையடைந்த கிறிஸ்து(சரீரத்துடன் சேர்த்து) ஆயிரமாண்டுகள் மத்தியஸ்தரது பணியைசெய்து, அந்த ஆயிரவருடமுடிவில் அதை நிறைவேற்றிமுடிப்பார். தெய்வீக ஏற்பாட்டிற்கு இசைவாக கொண்டுவரப்பட்டவர்கள் அனைவரையும், முழுமையாக சீர்பொருந்தச்செய்து, அவர்களை பிதாவிடம் அவர் ஒப்படைப்பார். பரிந்துபேசுபவரது பணி வேறுபட்டதாயுள்ளது. இந்த யுகத்தின்போது, சபையினிமித்தமாக இயேசு பரிந்துபேசும்பணியை மட்டும் செய்துவருவதாக வேதாகமம் கூறுகிறது. வருங்காலத்தில் சபைக்கு பரிந்துபேசுதல் அவசியமிராது. உலகிற்கு தற்போது பரிந்துபேசுதல் கொடுக்கப்படுவதில்லை. “நீதிபரராயிருக்கிற இயேசுகிறிஸ்து நமக்காகப் பிதாவினிடத்தில் பரிந்துபேசுபவராயிருக்கிறார்”.

சபையாகிய அவரது சரீர அங்கங்களாகிய நம் ஒவ்வொருவருக்கும் தனிப்பட்ட விதத்தில் பரிந்துபேசுபவராக இயேசு இருக்கிறார். அவர் முதலாவதாக, தம் ஈடுபலியின் புண்ணியங்களை நமக்கு அருளிச்செய்து, நமது நிமித்தமாக அவர் பரிந்துபேசுகிறார். இவ்வாறாக, பிதாவின் பிரசன்னத்திற்கு முன்பாக, நம்மை ஒப்புவிக்கசெய்து, தேவபுத்திரர்களாக ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்கிறார். இந்த பரிந்துபேசுதலின் காரணமாக, நாம் பரிசுத்த ஆவியைப் பெற்று, கிறிஸ்துவுக்குள்ளான புதுசிருஷ்டிகளாகிறோம். நாம் புதுசிருஷ்டிகள் நிலைக்கு முன்னேறினாலும், நம்மால் செய்யமுடிந்தவற்றை பூரணமாக

செய்வதற்கு நம்மால் கூடாததாகையால், இன்னும் தொடர்ந்து நமக்கு பரிந்துபேசுதல் தேவை. புதுசிருஷ்டிகளாக மாம்சத்தில் அபூரணத்தைப் பெற்றிருக்கிற நம்மை முழுமையாக அடக்கி ஆளமுடியாது. ஆதலால், கிருபாசனமும், ஒரு பரிந்துபேசுபவரும் நமக்கு தேவையாயுள்ளது. இவர்மூலமே பிதாவுடனான நமது தற்கால உறவை காத்துக்கொள்ளமுடியும், உலகத்தோடுகூட ஆக்கினைக்குள்ளாக தீர்க்கப்படாதிருக்கமுடியும்.

R 5929

உங்களுக்குள் நிலவும்

சமாதானம்

AT PEACE AMONGST YOURSELVES

“வைரத்தைக்கொண்டே மற்றொரு வைரத்தை அறுக்கமுடியும்” என்ற பழமொழியை நாம் எல்லாரும் கேள்விப்பட்டிருப்போம். எல்லா சம்பத்துக்களும் மிக கடினமானதும் மிக தூய்மையாயுமுள்ளன. இவைகளது மதிப்பை அதனதன் கடினத்தன்மையே அதிகரிக்கிறது. கர்த்தரது ஜனங்கள் எல்லோரும் சம்பத்துக்களாக உள்ளனர். கர்த்தருடைய கிருபையால் அவர்கள் தூய்மையாக்கப்படுவதோடு மட்டுமல்லாமல், தெளிந்த குணாதிசயங்களை பெறுகிறார்கள். இதுவே நிஜமாக இருந்து, முன்னர் நாம் குறிப்பிட்டதுபோல், குறைந்த கடினத்தன்மையுள்ள பொருட்கள் ஒன்றிணைவதைக் காட்டிலும், இவைகள் ஒன்றுசேரும்போது, வெட்டப்படுதலும், உராய்தலின் அபாயங்களும் அதிகரிக்கும். களிமண்ணும் மெல்லிய பசைக்கலவையும் எந்தப் பொருளையும் அறுக்காது. மெல்லிய பசை போன்ற குணாதிசயத்தை வெளிப்படுத்தாது.

இதை நினைவில்கொண்டு, கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் ஒருவருக்கொருவர் மிகவும் இரக்கமுடையோராயும், ஒருவரையொருவர் அதிக உற்சாகப்படுத்துவோராயும் இருக்கவேண்டும். கர்த்தரைப்போலவே நேர்மறையான குணாதிசயம், பலமுள்ள குணாதிசயம், நிலையான நோக்கம் ஆகியவற்றை பெற்றிருந்து சிலவேளைகளில் இந்த குணாதிசயத் தன்மைகள் சில துன்பங்களை வருவித்தாலும், பிறரை உற்சாகப்படுத்த கற்கவேண்டும்.

கர்த்தரின் பிள்ளைகள் சண்டையை வளர்ப்போரல்ல :-

கர்த்தருடைய ஜனங்கள் சமாதானம் செய்வோராக இருக்கவேண்டும். சண்டையை வளர்ப்போராக அல்ல என்று நம் போதகரால் விசேஷமாக தடைஆணை பெற்றுள்ளோம். உபத்திரவத்தைத் தூண்டிவிடுவதற்கு சிறப்பாற்றல் எதுவும் தேவையில்லை. சண்டை சச்சரவைத் தடுப்பதற்கும், ஒருவேளை சிறந்த நோக்கங்கள் நிலவினால் கர்த்தருடைய பிள்ளைகள் மத்தியில் சாந்தகுணம், தயாளகுணம், பொறுமை மற்றும் பரிசுத்த ஆவியின் மற்ற தன்மைகள்

போதுமான அளவு தேவைப்படுகிறது. விரோதியானவன் நம்மை சமாதானத்தின் பாதைகளிலிருந்து வழிவிக்க சோதிக்காதபடிக்கு எந்தளவு நாமனைவரும் விழிப்பாய் காத்துக்கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது!

நமக்கும் மற்றவர்களுக்குமிடையேயான வேறுபாடு கொள்கையின் அடிப்படையிலானதா என்று நாம் சரியாக நிதானிப்பதற்கு, பரத்திலிருந்து வருகிற ஞானமும், அனுபவமும் போதுமான அளவு தேவையாயிருக்கிறது. சில அடிப்படை சத்தியங்களை குழப்பங்களுக்கு உட்படுத்தும்போதும், அல்லது கொள்கைகளின் அடிப்படையில் இல்லாமல் எழும் அபிப்பிராயங்களாகவோ, இரண்டில் ஒன்றை தெரிவுசெய்வது பற்றியோ கேள்வி எழும்போதும் பரலோகத்தின் ஞானமும் அனுபவமும் தேவையாயிருக்கிறது. மேற்கண்டவற்றுள், இரண்டாவதாக சொல்லப்பட்ட விஷயத்தில், சமாதானத்தின் நிமித்தமாக, நாம் நம்மை மனப்பூர்வமாக நடைமுறை செயல்பாடுக்கு ஒப்புக்கொடுத்துவிடவேண்டும். ஆனால் கொள்கை சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சனை எழும்போது, இந்த முறையை செயல்படுத்தக்கூடாது. என்னதான் நமக்குமுன்பாக வஞ்சனை அடிக்கடி முன்வைக்கப்பட்டபோதிலும், சத்தியக்கோட்பாடுகளும் நீதியுமே நம் விருப்பங்களாக இருக்கவேண்டும். இது தவறு என்று அனுபவத்தால் நாம் கற்றுக்கொண்டு, அப்படிப்பட்ட ஒவ்வொரு ஆலோசனையும் தீர்க்கமாக ஆராயப்படவேண்டும். நமது சொந்த கருத்துக்கும் தெய்வீக ஏற்பாட்டின்படியான போதனைகள் மற்றும் கொள்கைகள் உள்ளடங்கிய அந்த கேள்விகளுக்குமிடையே உள்ள வித்தியாசத்தை புரிந்துகொள்ள உதவும்படி கர்த்தருடைய ஞானத்தைக் கேட்கவேண்டும்.

சபையின் ஒவ்வொரு அங்கமும் பரிசுத்த ஆவியின் கனிகளை உற்பத்திசெய்ய ஊக்கத்தோடு போராடவேண்டும். இவ்வாறு இந்த தன்மைகள் நம்முள் மேம்பாடு அடைய இந்த ஆவியின் குணாதிசயங்களை நினைவுகூர்ந்து, அதை நம்முள் பயிற்சிசெய்து, பிறகு பரிசுத்த ஆவியின் ஆதிக்கத்தை நம் இருதயங்களிலும் ஜீவியத்திலும் செயல்பட செய்து வெளிப்படுத்தி, இதன்மூலம் மற்றவர்களுக்கு முன்மாதிரிகையாக நம்மை நிறுத்தவும் வேண்டும்.

அடிக்கடி நிகழ்கின்ற தவறுகள் :-

நமது நிதானிப்பை பயிற்சிசெய்து, அதன்மேல் நாம் செயல்படுவதோடு நம் பொறுப்புணர்வு முடிவடைகிறது என்பதை மறந்தவர்களாக, முழு பொறுப்புணர்வின் பாரமும் நம்மேலேயே உள்ளது என்று எண்ணுவதே நாம் அடிக்கடி செய்கிற தவறாகும்.

சில நுட்பமான விஷயங்களில் சபையில் சண்டையை வருவிக்கும் தவறுகள் நிகழ்வதற்கு மிக முக்கிய காரணம்— கர்த்தரிடத்தில் விசுவாசமில்லாததே ஆகும். சபையில் தம் ஜனங்கள் எல்லோருக்கும்

நன்மைக்கேதுவான அனுபவங்களை தம் வழிகாட்டுதலின்படி கொடுக்க கர்த்தரால் கூடும் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். அப்படியிருக்கும் பட்சத்தில், சபையில் நாம் விரும்புகிறபடி காரியங்கள் துல்லியமாக நடக்காது. அது நமக்கு நன்மைக்கேதுவாகவே இருக்கும்.

R 5931

தேவனின் யுத்தம்

யெருபாகால் என்ற கிதியோனின் படையே
போருக்கு ஆயத்தமாய் எழுந்து நிற்பீரே
பயந்தாங்கொள்ளிகள் அனைவருமே,
வீட்டிற்குச்செல்லட்டும் இப்பொழுதே
தேவ வைராக்கியம் உள்ளவரையே,
யேகோவாதேவன்வேண்டுகின்றாரே.
சத்தியம் உள்ளத்தில் அனலாக உள்ளவர்பட்டும்
நிற்கட்டும். உங்கள் பட்டயம் ஆவியின் பட்டயம்.
உங்களின் பந்தமோ, அவரது வார்த்தையே.
உங்களின் பாண்டங்கள் இந்தப் பூமியின் வலுவிலா
மட்பாண்டங்களே(பாணை—உடல்)
உம் ஆண்டவர் குரலோ கேட்கும் போதினிலே,
பாணைகள் யாவும் உடையட்டுமே,
பாணையிலே எரிபந்தங்கள் நன்றாய் எரியுதா பாருங்கள்,
உங்கள் கையில் எக்காளம் குறிப்பிட்ட தொனியினையே,
தவறாது ஒலிக்குதா சோதியுங்கள்,
கர்த்தரின் பட்டயம் கிதியோனின் பட்டயம், என்றே
முழங்கி ஆர்ப்பரிப்பீரே.
எதிரிகள் படையோ குழப்பத்திலாழ்ந்தே
வாக்களிக்கப்பட்ட வெற்றி நமக்கே கிட்டிடுமே,
நமக்குகொடுக்கும் சமாதானமோ,
ஐனிலமீதினில் பெரிதாகும்
(ஐந்து நிலங்கள் : குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை)
விசுவாசமிக்க மாபெரும் வீரரே,
உங்கள் நிலைதனில் நிலைநிற்பீரே,
இது உங்கள் யுத்தமல்ல, யுத்தம்செய்வதும் நீங்களல்ல.
தேவனின் யுத்தம் அறிவீரே,
உங்களுக்காக தேவன்தாமே போர்செய்வார்,
போரை அவரே நடத்திடுவார்,
வெற்றியும் கொடுப்பார், காண்பீரே.

R 5931

புதுசிருஷ்டிகளாக எப்படி நாம் வளர்ச்சியை எட்டுவது?

HOW WE ATTAIN DEVELOPMENT AS NEW CREATURES

“மாம்சத்தின்படி பிழைத்தால் சாவீர்கள்.

ஆவியினாலே சரீரத்தின் செய்கைகளை அழித்தால்
பிழைப்பீர்கள்”- ரோமர் 8:13.

நித்திய ஜீவனையடைய அத்தியாவசியமானவை என்னவென்று அப்போஸ்தலர் பவுல் விளக்குகையில்; தேவனுயை பரிசுத்தஆவியின் மூலமாக சரீரத்தின் செய்கைகளை மாிக்கச்செய்யவேண்டும் என்கிறார். தம் சீஷராக மாறின சிலரைப்பார்த்து கர்த்தர் கூறுகிறார்; “குமாரனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் நித்தியஜீவனை உடையவனாயிருக்கிறான். மேலும், “என் வசனத்தைக்கேட்டு என்னை அனுப்பினவரை விசுவாசிக்கிறவனுக்கு நித்தியஜீவன் உண்டு; அவன் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்குட்படாமல், மரணத்தைவிட்டு நீங்கி, ஜீவனுக்குட்பட்டிருக்கிறான் என்று மெய்யாகவே மெய்யாகவே உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்”(யோவான் 3:36; 5:24). அப்போஸ்தலர் யோவான் தம் முதலாம் நிருபத்தில் எழுதுகிறார்; “நாம் சகோதரரிடத்தில் அன்புகூறுகிறபடியால், மரணத்தைவிட்டு நீங்கி ஜீவனுக்குட்பட்டிருக்கிறோமென்று அறிந்திருக்கிறோம்”. மேலும், “குமாரனை உடையவன் ஜீவனை உடையவன்”(1யோவா3:14; 5:12).

நம் கர்த்தர் பேசின வார்த்தைகளுக்கும், யோவான் அப்போஸ்தலன் பேசின வார்த்தைகளுக்கும், பரிசுத்த பவுல் முரணாக பேசுகிறார் என்று நாம் புரிந்துகொள்ளக்கூடாது. நம் கர்த்தராகிய இயேசுவும், பரிசுத்த யோவானும் தேவனுடைய மதிப்பீட்டிலிருந்து பேசுகின்றனர், இதுவே அங்கீகரிக்கப்பட்ட நிலைப்பாடு. கிறிஸ்துவை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள், அவரது ஒப்புரவாக்கும் புண்ணியங்களைப் பெற்றிருந்து, ஆதாமுக்குள்ளான மரணசாபத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இவர்களுடைய தற்போதைய பலவீனங்களும், முந்தைய பாவங்களும் இந்த புண்ணியத்தால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. தங்களை தத்தம் செய்ததன் மூலமாகவும், பரிசுத்தஆவியினால் ஜெனீப்பிக்கப்பட்டதன் மூலமாகவும் இவர்கள் கிறிஸ்துவுக்குள் புதுசிருஷ்டியாயிருக்கின்றனர். இதன் காரணமாக, அப்படிப்பட்டவர்களுக்கென ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ள நித்தியஜீவனை இவர்கள் கிறிஸ்துவின் நீதியின் ஆடையின்கீழ் தரித்திருந்து, தங்களுக்குரியதாக்குகின்றனர். இவர்கள் இப்பொழுது “நம்பிக்கையினால் இரட்சிப்பு அடைந்துள்ளனர்”.

திருச்சபை தங்கள் ஆவிக்குரிய சரீரத்தை அடைந்து, முழுபரிபூரணத்தைப்பெற்று, முடிவே இல்லாத ஜீவனை பெற்றுக்கொள்வதையே பவுல் அப்போஸ்தலன்

இங்கு முழு நிறைவேறுதல் என்ற நிலைப்பாட்டிலிருந்து பேசுகிறார். இது நம் உயிர்த்தெழுதலின் மூலமாக மட்டுமே அடையமுடியும். கண்டிப்பான தன்மையில் கூறுவோமாகில், எந்த ஜீவனும் என்றென்றைக்கும் நிலைத்திராவிடில், அது நித்தியத்துவம் உடையதல்ல. மேலும் நாம் நமது அழைப்பையும் தெரிந்துகொள்ளுதலையும் உறுதியாக்கும்வரைக்கும் இதை தீர்மானிக்கமுடியாது. நாம் தேவன் வைத்துள்ள நிபந்தனைகளையும் வழிமுறைகளையும் உண்மையாய் எவ்வளவுதூரம் நிறைவேற்றுகிறோமோ, அவ்வளவாக அது நமக்குரியதாக மதிப்பிடமுடியும். மரணதண்டனை முற்றிலுமாக அகற்றப்பட்டபோதும், இந்த சூழ்நிலைகள் தயவு நிறைந்ததாய் இல்லை. ஆகவே தற்கால பூமிக்குரிய நிலைமைகளின்கீழ், ஜீவன் என்றென்றைக்கும் நிலைத்துநிற்க முடியாது. ஜீவன் நித்தியத்துக்கும் நிலைபெறவும், சந்தோஷத்தின் முழுமையை அடைவதற்கும் முன்பாக, நிலைமைகளும் தட்பவெட்ப சூழ்நிலைகளும் பெரும் மாற்றங்களை அடையவேண்டும்.

நாம் புதிய சிருஷ்டிகளாக ஆவியில் ஜெனீப்பிக்குதலை- அதாவது ஜீவனுக்குள்ள கருவை பெற்றோம். இது வளர்ச்சியடைந்தவரைக்கும் பூரணத்தன்மையை உடையதாய் இருந்தது. ஆனால் இது முடிவில் பரிபூரணமாகவும், முழுமையாகவும் புதுசிருஷ்டிகளாக முதலாம் உயிர்த்தெழுதலில் பிறக்கும்வரை தொடர்ச்சியாக வளரவும், அதிகரிக்கவும், மேம்பாடு அடையவும் வேண்டும்.

“முதலாம் உயிர்த்தெழுதலுக்கு பங்குள்ளவர்கள் பரிசுத்தவானும் பாக்கியவானுமாயிருக்கிறார்கள். அவர்களிடத்தில் இரண்டாம் மரணத்திற்கான அதிகாரம் இல்லை”

பரிசுத்தஆவியின் கிரியை நம்முள் நிகழவேண்டும் :-

ஆவியினால் ஜெனீப்பிக்கப்பட்ட இந்த வகுப்பரைக்குறித்து அநேக புத்திமதிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவை பொதுவான உலகின் ஜனங்களுக்கு பொருந்தாது. ஆவியினால் ஜெனீப்பிக்கப்பட்ட தேவனுடைய புத்திரர்களாக ஏற்றவேளையில் நமது பிறப்பை அடைய, எவ்வாறு நம்மை தயார்ப்படுத்துவது என்று நமக்கு அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறுகிறார். இந்த மாபெரும் ஆயத்தப்பணியை ஆவியின்மூலமாக, தேவவல்லமை மூலமாக நாம் நிறைவேற்றவேண்டும் என்று அவர் கூறுகிறார். தேவ வல்லமை அல்லது ஆவி, பல்வேறு வழிகளில் கிரியை செய்கிறது. உதாரணமாக, தேவசெய்தியாகிய சத்தியம் நமக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது, தேவனுடைய மாபெரும் திட்டத்தின் வேறுபட்ட அம்சங்களுக்கு வடிவம் கொடுக்கிறது, நம்மைக்குறித்த கர்த்தரது சித்தம் என்ன என்று காண்பிக்கிறது. இத்திட்டத்தை நாம் எந்தளவு அதிகம் கற்று புரிந்துகொள்கிறோமோ, அந்தளவு அதிகமாக இந்த பரிசுத்த தேவவல்லமை நம் இருதயங்களில் கிரியை

செய்யும். நம் உடன்படிக்கை எந்தளவு ஆழமாய் உள்ளதோ, அவ்வளவு அதிகமாக கர்த்தருடைய நோக்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் அதிக உத்வேகம்கொண்டு, தேவனுக்கு பிரியமானவைகளை அதிக ஆர்வத்தோடு செய்ய நாம் வாஞ்சையாயிருப்போம்.

தேவன் தம் பரிசுத்தஆவியின் வழியாக, இந்த விசேஷித்த வகுப்பாரிடத்திலே தற்போது செயல்பட்டுவருகிறார். தேவனுடைய வல்லமையின் இயக்கமே பொதுவான வழிமுறையில், இயற்கையாகிய உலகில், தேவ ஆவியாகிய அவரது வல்லமையின் ஆதிக்கத்தின் விளைவாகவே அனைத்தும் நிலைத்திருக்கிறது. ஆனால் நமது திறவு வசனத்தில் அப்போஸ்தலர், ஆத்துமாமேலுள்ள தேவஆவியின் ஆதிக்கத்தைப் பற்றியே குறிப்பாய்ப் பேசுகிறார். புதிய ஏற்பாட்டின் வேத எழுத்துக்களில் பரிசுத்தஆவியின் வேலை என்பது நம் கர்த்தராகிய இயேசுகிறிஸ்துவால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிபந்தனைகளை ஏற்று தங்களை ஒப்புக்கொடுத்த தேவ பிள்ளைகளானவர்களிடத்தில் மட்டுமே நடப்பதாக கூறப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட அனைவரும் கர்த்தருடைய விசேஷ பராமரிப்பின்கீழ் இருக்கின்றனர். தேவன் இந்த நற்கிரியையை நம்முள் துவங்கியிருக்கிறார். இது மனிதராலோ, மனிதரைக்கொண்டோ உண்டானதல்ல. ஆகவே தேவனால் துவங்கப்பட்ட இந்த வேலையை நிறைவேற்றிமுடிக்க, தேவனை நோக்கிப் பார்க்கவேண்டும், நமது முழுமையான, இருதயப்பூர்வமாகன ஒத்துழைப்பை அவருக்குத் தரவேண்டும்.

தேவ வசனத்திற்குள் நாம் நுழைந்து, ஜெப சிந்தனையோடு அதைப் படிக்கவும், இதற்கென அவரது பராமரிப்பு நமக்கு ஏற்பாடுசெய்துவைத்துள்ள எல்லா உதவிகளையும் பயன்படுத்தவேண்டும். இவ்வாறு, அந்த வசனத்திற்கான விளக்கத்தை கற்கத்தேடி, நமது ஜீவியத்தில் அதை வெளிப்படுத்தவேண்டும். நம் சரீரங்கள் சக்தியடையவும், போஷிக்கப்படவும் இயற்கை உணவுவகைகளை உட்கொள்வது அவசியமானது, அதுபோலவே, தேவன் ஆவிக்குரிய உணவை நமக்கு தந்திருக்கிறார். இதனால் நாம் ஆவிக்குரிய உணவையும், பலத்தையும் அடைந்து, அவரது சித்தத்தை உணர்ந்துகொள்ளமுடியும். நாம் ஜெபிப்பிக்கப்பட்டபிறகு, தேவனது பரிசுத்தஆவி மூலமாக, நம் உள்ளும் புறம்பும் நடைபெறும் அவரது செயல்பாடுகள் ஒரு படிப்படியான வேலையாகும். நம்மில் அநேகர் தங்கள் பழைய தவறான நம்பிக்கைகளின் குழப்பங்களால் சூழப்பட்டிருப்பதால் முதலாவது கண்ணோட்டத்திலேயே தேவனது ஆழமான காரியங்களைக் காணமுடியாதிருக்கிறது. ஆகவே நாம் நம்மைப்போன்ற விலையேறப்பெற்ற விசுவாசத்தில் உள்ளவர்களை சந்தித்து, அவர்களோடு இணைந்து படிக்கவேண்டியிருக்கிறது. தனிமைப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் ஜீவிக்கின்ற சிலருக்கு, இது ஒருவேளை

சாத்தியமில்லாதுபோனால், எழுதப்பட்ட புத்தகங்கள் வாயிலாகவாவது, சகோதரர்களை சந்திக்க அவர்களால் கூடும்.

தத்தம் செய்தலின் முக்கியத்துவம் :-

தேவனிடத்தில் தன்னை முழுவதும் அர்ப்பணித்தலின் முக்கியத்துவத்தைக் குறித்து நன்கு தெளிவாக புரிந்துணர்வு அடைந்தபிறகு, இப்பாடத்தைக்குறித்த நம் சிந்தனை படிப்படியாக மாற்றமடையும். தேவனிடத்தில் நாம் ஆரம்பத்தில் வந்தபொழுது, கிறிஸ்துவை நம் இரட்சகராக ஏற்றுக்கொள்வதும், அதோடுகூட, கண்ணியமான ஒரு நல்ல ஜீவியம் மற்றும், ஒழுக்கவாழ்வு இருந்து, சட்டப்பூர்வமான ஏதாவது ஒரு வழிகளில் உல்லாசமாக வாழ்தலும், நம் சரீரங்களை நன்கு பராமரித்தலும், ஞாயிற்றுக்கிழமையும் மற்ற நாட்களில் நடைபெறும் கூடுகைகளிலும் கலந்துகொள்ளுதலுமே தேவசித்தம் என்ற சிந்தனையை நம்மில் அநேகர் கொண்டிருந்தோம். இதைச்செய்யாத அனைவரையும் இழந்துபோனவர்கள் என்றும், இதனால் அவர்களுக்கு எதிர்காலத்தின் நம்பிக்கை இல்லை என்றும் கருதினோம். ஆனால் இது ஒருபோதும் தேவதிட்டமாகாது, இதை தற்போது நாம் நன்கு கற்றிருக்கிறோம். கிறிஸ்துவின் சபைமனித சபாவத்தையும், அதன் ஆர்வங்களையும் அழிப்பதன்மூலமும், பூமிக்குரிய எல்லா நம்பிக்கைகளையும், குறிக்கோள்களையும் விட்டுவிடுவதுமே பரலோக சுதந்திரத்தை அடைய ஒரேவழி என்று தேவன் நமக்கு காண்பித்திருக்கிறார்.

நமக்கு இது ஒரு புதிய கருத்தாக ஆரம்பத்தில் இருந்தது. அதிலிருந்து ஒரு கேள்வியும் முன்வைக்கப்பட்டது; “நான் என் மனித சபாவத்தைக் கொல்லவும், அடக்கம்பண்ணவும், தேவன் உண்மையாகவே விருப்பமாயிருக்கிறாரா? சபாவத்திலேயே என்னுள் இருக்கும் தாலந்துகள் அனைத்தையும் வளர்க்கவும், அவற்றில் அதிகமானவற்றை நான் வெளிக்கொணர வேண்டாமா?” தேவனது பரிசுத்தஆவியால் ஜெபிப்பிக்கப்படாத ஒருவர் கூறுகிறார்; “ஒரு எல்லைக்கோட்டை நிர்ணயித்து, அதற்குள் உங்களைக் காத்துக்கொண்டு, உங்களது சபாவத்தின்படியான பேராவல்களை பின்பற்றுங்கள்” ஒரு நல்ல திரையரங்கில் சினிமா பார்க்கவும், அல்லது பேஸ் பால் விளையாட்டு விளையாடவும் செல்; பொழுதை நன்கு செலவிடு. ஒரு கோப்பை மதுபானம் உன்னை சேதப்படுத்தாது, பருகு. இசை அல்லது ஓவியம் அல்லது மற்ற எதுவாயினும் இயல்பாகவே உனக்கு ஆற்றல் இருந்தால், அவற்றை பிரயோஜனப்படுத்துவது உன் கடமை”. இது உலகப்பூர்வமான ஆலோசனை.

தாலந்து பற்றின இயேசுவின் உவமையில், ஒரு பிரபு, தன்னிடமிருந்த பல ஊழியர்களுக்கு தாலந்துகளை கொடுத்தான். இந்த தாலந்துகள் அந்த ஊமானுக்கு செய்யும்

ஊழிய வாய்ப்புக்கள். எஜமான் ஒவ்வொரு ஊழியக்காரனது கரங்களிலும் வாய்ப்புகளைக்கொடுத்து, அதை வளர்த்துக்கொள்ளும்படி எதிர்பார்த்திருந்தார். அவ்வாறே நம் பரலோக கர்த்தரும், தன் ஊழியக்காரர்கள் முன்பாக குறிப்பிட்ட சில வாய்ப்புக்களைக் கொடுத்து, அதில் அபிவிருத்தி அடைந்து, தமக்கு மகிமை சேர்ப்பார்கள் என்றநோக்கில், அவனவனது திறனுக்குத் தக்கவாறு அதை செலவழிக்க ஏற்பாடு செய்தார். அவனவனது சுபாவ ஆற்றலுக்கு இசைவாகவும், அதற்கு இடையூறு ஏற்படுத்தாதவாறு, இந்த வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன. ஆனால் நாம் அடைந்துள்ள ஒவ்வொரு ஆற்றலையும் – அது தேவனுக்கு மகிமை வருவித்தாலும், வருவிக்காவிடினும் கட்டாயம் அபிவிருத்தி செய்யப்படவும், பயன்படுத்தப்படவும் வேண்டும் என்று இதற்கு அர்த்தமாகாது. தேவனுக்கு மகிமையை வருவிக்க, நம் எல்லா வல்லமைகளையும் புதிய சிருஷ்டிகளாக நாம் பயன்படுத்தவேண்டும். அவ்வாறு அவர்கள் உபயோகிக்கமுடியாவிடில், நாம் அவர்களுக்காக தியாகம் செய்து, நம் பலியின் உடன்படிக்கைக்கு இசைவான வழிகளில் அவர்களுக்காக செலவிடவேண்டும்.

திராட்சத்தோட்டக்காரர் தன் திராட்ச செடியிடம் எப்படி தொடர்புகொள்கிறார் ?

தன்னை தத்தம்செய்து இந்த பரலோக வழிக்குள் நுழைந்திருக்கிற ஒவ்வொருவரும், தேவனுடைய கரங்களில் தங்களை ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்று நம்மால் கூறமுடியும்.

உங்கள் சிந்தையை புதுப்பித்து, உங்களை முழுமையாக மறுருபப்படுத்தும்படி கர்த்தரிடம் நீங்கள் கேட்டுக்கொண்டுள்ளீர்கள். இதன் காரணமாக, அவர் வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ள மகிமையுள்ள நிலைமைக்கு நீங்கள் ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டு, பொருத்தமானவர்களாக ஆக முடியும். இதனால் உங்கள் குருவால் நீங்கள் பயிற்றுவிக்கப்படும் திசையை நோக்கி உங்கள் வல்லமைகள் அனைத்தும் திரும்பும். திராட்சத் தோட்டக்காரனின் பராமரிப்பிலிருக்கும் திராட்சச்செடி, ஒருவேளை பகுத்தறிவோடு பேசுமளில், “இலைகளை அபரிதமாக வளர்ச்சியடையச்செய்து, கிளைகளுக்கும், மேற்படரும் கொடிகளுக்கும் நாற்புறமும் அனுப்பி, எனக்கு உதவியாயிருக்கும்படி வளர்ச்சியடையச்செய்வது எனது சுபாவம்” என்கூறும். ஆனால் திராட்சத் தோட்டக்காரரோ, தாவரஉயிர்ச்சாறின் பலத்திற்கு ஊறுவிளைவிக்கிற, தேவைக்கதிகமாய் வளர்ந்துள்ள கிளைகள் மற்றும் கொடிகளை தீர்மானமாக வெட்டிவிடுகிறார். தேவையற்ற இவைகள், மரத்தையும் இலைகளையும் மட்டுமே வளர்த்து, திராட்சை செடியானது முறையற்ற ஆதாரங்கள்மேல் வளர

காரணமாகின்றன. திராட்சத் தோட்டக்காரரோ கனிகளைத் தேடுகிறார், விலையேறப்பெற்ற அபரிதமான கனிகளைத் தேடுகிறார்; இந்த தகுதியை எட்டுவதற்கு தடையாய் இருக்கின்ற எதுவாயினும் பலியிடப்படவேண்டும். கீழ்நோக்கி இழுக்கப்படும் திராட்சச்செடியானது, மேல்நோக்கி வளரும்படி திராட்சத்தோட்டக்காரரால் பயிற்றுவிக்கப்படவேண்டும். அவ்வாறே நம் பரலோகத்தின் உன்னத தோட்டக்காரர் தம் ஆவிக்குரிய திராட்சச்செடியை பயிற்றுவிக்கிறார். இதனால் நாம் அவரது நாமத்திற்கென்று ஏராளமான கனிகளை உற்பத்திசெய்கிறோம்.

நாம் இனியும் உலகிற்குரியவர்களல்லர். வேதாகமத்தில் நமக்கென்று தேவன் குறித்துவைத்துள்ளதே தற்போது நமது வாழ்க்கை முறையாக இருக்கவேண்டும். நம் சரீரத்தின் செய்கைகளை கொண்டு அடக்கம் செய்யாவிடில், ஜெயங்கொள்கிறவர்களுக்கு வாக்களிக்கப்பட்டிருக்கிற நித்தியஜீவனை ஒருபோதும் நம்மால் அடையமுடியாது. நமக்கென்று வைத்திருக்கிற மகிமை, கனம், அழியாமைபாகிய நித்திய ஜீவனை அடையவேண்டுமானால், போதகராகிய நமது மாபெரும் பயிற்சியாளர் கொடுத்திருக்கிற அறிவுரைகளோடு நாம் நம்மை இணங்கச்செய்யவேண்டும். பிரயோஜனமற்ற நமது சொந்த பலத்தால் இவற்றை நம்மால் செய்யமுடியாது, இது சாத்தியமற்றது. நாம் நம் இரட்சிப்பு நிறைவே பயத்தோடும் நடுக்கத்தோடும் பிரயாசப்படும்போது, நம் பரலோகத் தகப்பன் நம்முள் கிரியை செய்வதாக வாக்குத்தத்தம் செய்திருக்கிறார்.

சரீரத்தின் செய்கைகளை அழித்தல் :-

சரீரத்தின் செய்கைகளை அழித்தல் என்ற சொற்றொடரின் உண்மைக் கருத்தானது, மற்றவர்கள் கூறும் சரீரத்தை அழித்தலின் கருத்துக்கு ஒத்திருப்பதில்லை. வரலாற்றின் பார்வையிலிருந்து பார்ப்போமானால், தற்கால நடைமுறை பழக்க வழக்கங்களின்படி, தங்கள் சரீரத்தை தண்டித்து, சித்திரவதை செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று சிலர் கற்பனை செய்துகொண்டிருக்கின்றனர் என நாம் அறிகிறோம். அவர்கள் சரீரத்தில் இரத்தம் வரும்வரை சவுக்கால் அடிக்கின்றனர். அதன்பிறகு, அவர்கள் மயிராலான வெளிப்புற மேலங்கியை அணிந்து கொள்கின்றனர். சிலசமயங்களில் அந்த மாம்சத்தின் ஆறாதபுண்கள்மேல், மயிர் குத்தும்போது சீழ்ப்பிடிக்கிறது. சிலர், மற்றவர்கள் தங்கள் உடலின்மேல் நடந்துபோகும்படி படுத்துக்கொண்டு, அவர்களது பாதங்களால் மிதிபட்டு, தங்கள் சரீரங்களை அவமானத்துக்குள்ளாக்குகிறார்கள். இவ்வாறு செய்பவர்கள் ஒரு நோக்கத்தின் அடிப்படையில் செயல்படுகிறார்கள் என்று நாம் கேள்வி கேட்பதிலோ, இது ஒரு மோசமான நோக்கமென்று யோசிப்பதிலோ எப்பயனுமில்லை. ஆனால் வேதாகமம் கூறும் சரீரத்தை அழிவுக்குள்ளாக்குதலைக் குறித்த கருத்துக்களை அவர்கள் முற்றிலும் தவறாக புரிந்திருக்கின்றனர்.

மாம்சீக சுபாவத்தின் இயல்பான பழக்க வழக்கங்களையே நாம் அழிக்கவேண்டிய சரீரத்தின் செய்கைகளாக அப்போஸ்தலர் நமக்கு கூறுகிறார். “இவ்வாறெல்லாம் செய்வது என்னுடைய சுபாவம்” என்று ஒருவர் கூறுகிறார். ஆனால் நாம் அனைவரும் பாவிகளாகவே பிறந்தோம், பிறந்த அதே வழியிலேயே தொடர்ந்து செல்லக்கூடாது என்று வேதாகமம் கூறுகிறது. நாம் இப்பொழுது பரிசுத்த ஆவியாகிய தேவ ஆவியைப் பெற்றிருக்கிறோம், நாம் எந்த வழியில் செல்லவேண்டுமென்று இது நமக்கு வழிகாட்டுகிறது. நாம் பெற்றுள்ள புதிய சிந்தை முழுவதும் ஒப்புதல் அளிக்காத நம்மிடமுள்ள ஒவ்வொன்றையும் அழிக்கவேண்டும். ஏற்கனவே மரித்ததாக கருதப்பட்ட பழைய சிருஷ்டியின் மரணத்தை தடைசெய்யும் எல்லாவற்றையும் அழிக்கவேண்டும். ஏனெனில் இது புதிய சிருஷ்டியின் வளர்ச்சியை தடைபண்ணுகிறது. எல்லா சமயங்களிலும் விரோதமாகப் போர்புரிந்துவருகிற அழிவுக்குரிய சரீரத்தின் குறிப்பிட்ட சில அடிப்படைக் காரணிகள் அழிக்கப்படவேண்டும். மனித சரீரத்தின் மற்ற தன்மைகள் நீதியின் ஊழியத்திற்கு உபயோகமாகும்படி பயன்படுத்தவேண்டும். நாம் முன்பு பாவத்தின்கீழ் விற்கப்பட்டோம், ஆனாலும் திரும்பவும் விலைகொடுத்து மீட்கப்பட்டோம், தற்போதோ கிறிஸ்துவின் சிந்தையைப் பெற்றிருக்கிறோம்.

நாம் இப்பொழுது நம் மனித சரீரத்தை ஒரு பூமிக்குரிய மண்பாண்டமாக உபயோகித்து, தேவனை மகிமைப்படுத்தவேண்டும். இந்த மனித மண்பாண்டத்தை எப்படி உபயோகிப்பது என்று பரிசுத்த ஆவியின் வழிகாட்டுதலின்கீழ் நாம் அறியவேண்டும். முதலாவதாக நாம் நினைவில் கொண்டிருக்கவேண்டியது என்னவென்றால், மனித சரீரம் மரித்ததாக கருதப்படுகிறது, நாம் நம்மை தத்தம் செய்தபொழுது கிறிஸ்துவோடு கூட மரித்திருக்கிறோம், கிறிஸ்துவோடு பலியாகியிருக்கிறோம். இரண்டாவதாக, மரித்ததாகக் கருதப்பட்ட இந்த சரீரத்தை, புதிய சிருஷ்டிக்கும், அதன் உடைமைக்கும் ஊழியம்செய்யும்படி அந்த ஊழியக்காரனை உசப்பிவிடவும், துரிதமாக செயல்படவும் புத்துயிர் அளிக்கவேண்டும். புதிய சிருஷ்டியின் நலன்களுக்காக இந்த சரீரத்தின் ஒவ்வொரு உடைமையையும் பயன்படுத்தமுடியும், அவ்வாறே உபயோகப்படுத்தப்படவேண்டும்.

“நான் அடைந்திருக்கிற இயல்பான ஆற்றலை நான் உபயோகித்து, மற்றவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியையும், தேற்றுதலையும் வருவித்தோ, அல்லது மறுசீரமைப்பின் சில வேலைகளை முன்னெடுத்துச் செல்லவோ என்னால் முடியும்” என்று நாம் சொல்லக்கூடாது. நமக்கு முன்பாக உள்ள கேள்வி என்னவெனில், “இந்த சுபாவ ஆற்றலை அல்லது தாலந்தைப் பயன்படுத்தி, புதிய சிருஷ்டிக்கு உதவவே அல்லது வருங்கால ஊழியத்துக்கென கிறிஸ்துவின் மணவாட்டியை ஆயத்தப்படுத்தவும்,

கூட்டிசேர்க்கவுமான பணியில் உதவிசெய்வேனா?” என்பதேயாகும். இதுவே நமது தற்போதைய பணி. மற்ற காரியங்களைச் செய்யும் திறனுள்ளோரும் இருக்கின்றனர். ஆகவே புதியசிருஷ்டிகளாக நாம் வளர்ச்சியடையும் செயல்முறையும், மகா பரிசுத்த விகவாசத்தில் சகோதரர்களை கட்டியெழுப்ப உதவுவதற்கும், சிதறடிக்கப்படாத கவனம் செலுத்தப்படவேண்டும். மேலும் பழைய சுபாவத்தோடுகூட, தொடர்ச்சியான போராட்டம் புதுசிருஷ்டி போராடவேண்டியுள்ளது. மாம்சத்துக்கெதிராக ஆவி போர்புரிவதை, ஆவியின் யுத்தம் என்று அப்போஸ்தலர் குறிப்பிடுகிறார். கிறிஸ்துவின் சாயலுக்கு நாம் வளர்ச்சியடைவதற்கு இங்கு, விசேஷித்தவிதமாக விகவாசவீட்டாருக்கு நன்மை செய்வதும், நாம் தத்தம் செய்த பிரதிஷ்டையின் பொருத்தனைகளில் குறுக்கிடாமல், நமக்கு கிடைக்கும் வாய்ப்புக்கு தக்கதாக, எல்லா மனுஷருக்கும் நன்மைசெய்வதும் அத்தியாவசியமாகக் கருதப்படுகிறது.

நமது மாம்சம் மரித்ததாகக் கருதப்படுகிறது, ஆனால் நிஜமாகவே மரிக்கவில்லை. ஆகவே நாம் தொடர்ச்சியாக காவல் காக்கவேண்டியுள்ளது. நமது நாவுகள் கவனமாகவும், ஜெபத்துடனும் காக்கப்படவில்லையெனில், பழிசொற்களைப் பேசுவதால் சட்டப்படி தண்டனைக்கு உட்பட்டிருக்கும். நம் அங்கங்கள் அனைவரும் தேவனிடத்திற்கும், அவரது திட்டத்துக்கும் இணக்கமாக கொண்டுவரப்படுவார்கள். நாம் அடிக்கடி பாடுகிற பாடலிலுள்ள இவ்வார்த்தைகளின் உணர்வுகளை நாம் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

“என் கண்கள் இயேசுவை மட்டுமே பார்க்கட்டும்”

அவர் வழிநடத்தும்படிக்கு நாம் அவரையே தொடர்ச்சியாக உற்றுநோக்கவேண்டும். நாம் இவ்வாறு அவரை காண்பதன்மூலம், அவரது மகிமைக்கொப்பாக நாம் அதிகதிகமாக இசைவாகக் காணப்படுவோம். தெய்வீக நிலைப்பாட்டிலிருந்து நாம் எல்லாவற்றையும் காண அதிக பிரயாசப்படவேண்டும். நாம் மாம்சத்தில் ஒருபோதும் பூரணராக முடியாது. ஆனால் இந்த சரீரமாகிய கூடாரத்தில் குடியிருக்கும் நாள்பரியந்தம், புதிய சிருஷ்டியின் சித்தம்செய்ய இந்த சரீரத்தை வற்புறுத்துவது நமது கடமையும் பாக்கியமுமாகும்.

நம் மனித சரீரம் முன்பு பாவத்துக்கு அடிமைப்பட்டுக்கிடந்தது. இந்த தற்கால தீமை உலகின் காரியங்களுக்கும் அடிமைப்பட்டுக்கிடக்கிறது. தற்போது, “இந்த சரீரம் கர்த்தருக்கு சொந்தமானது” என்று நாம் கூறவேண்டும். அவரது மகிமைக்கென்று நான் என்னை கட்டுப்படுத்தவேண்டும். என் ராஜாவின் ஊழியத்தில் அதிகதிகமாகவும் முழுமையாகவும் நான் இந்த சரீரத்தை பயன்படுத்துவதற்கு, இதன் வல்லமையை நாளுக்குநாள் அதிகரிக்க வேண்டும் என தீர்மானித்திருக்கிறேன். முட்டாள்தனமாக காரியத்தை செய்ய நான் முன்வரமாட்டேன்.

நான் பரலோகத்தின் விசேஷித்த தயவுபெற்றவன் என்று சோதிக்க, ஆலயத்தின் உச்சியிலிருந்து கீழேகுதிக்க முயற்சிக்கமாட்டேன். இதற்குமாறாக, பரிசுத்த ஆவியின் வழிகாட்டுதலின் கீழிருந்து, என்னால் இயன்ற அளவு இந்த சரீரத்தை அதிகமாக பிரயோகித்து, என் புதிய ஜெமானாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற கர்த்தருடைய ஊழியத்தைச் செய்வேன்.

வருங்காலத்துக்கான நம் பணியில், இவையனைத்தும் நமது குணாதிசய வளர்ச்சிக்கு மிகவும் அவசியம். வரவிருக்கின்ற யுகத்தில் மட்டுமல்ல, நித்தியகாலம் முழுவதும் தேவையாயுள்ளது. நாம் கிறிஸ்துவோடு கூட உடன்கதந்திரராகும்படிக்கு அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம். இதன் அர்த்தத்தை நம்மால் அரிதாகவே பற்றிக்கொள்ள முடியும். நாம் ஜெயங்கொண்டவர்களாக நம்மை நிரூபிக்காவிடில், உயர்த்தப்படுவதற்கென நாம் ஒருபோதும் ஆயத்தப்பட்டிருக்கவில்லை. இதன்பொருள் என்னவெனில், ஜெயங்கொள்வதற்கு சிலகாரியங்கள் உண்மையாகவே உள்ளது. குணாதிசயத்தில் வளர்வதும், கர்த்தருக்குள் பலப்படுவதுமே ஜெயங்கொள்ளுதல் என்பதன் பொருள் ஆகும். இவ்வாறு ஜெயங்கொள்பவர்களை மட்டுமே அவர் அழைப்பதாக பிரகடனப்படுத்தியுள்ளார்.

பலியிட்டவர்களுக்கு தெய்வீக சரிக்கட்டுதல் :-

கர்த்தருடைய சித்தத்துக்கு இசைவாக அவர்களுடைய சரீரங்களை பரிபூரண இசைவுக்குள்ளாக கொண்டுவருவதற்கு உலகிற்கு 1000 ஆண்டுகள் தரப்பட்டுள்ளது. அவர்களோ தங்கள் மாம்சத்தின் விருப்பங்களை சட்டப்பூர்வமாக பலிசெலுத்த அவசியமில்லை. ஆனால் தற்போதைய அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டபிறகு, நாம் மாம்சத்தின் ஆர்வங்களை பலிசெலுத்துவது அவசியமாயுள்ளது. மேலும், தேவையான குணாதிசயத்தை வளர்க்க, மிகவும் வரையறுக்கப்பட்ட காலப்பகுதியே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. தங்கள் ஜீவியத்தை விருப்பத்துடன் கிறிஸ்துவோடு கூட தத்தம் செய்தவர்களையே தேவன் தற்பொழுது தெரிந்தெடுத்து, வழிநடத்தி வருகிறார். அவர்கள் அவரை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக நேசிக்கிறார்கள். அவரும் தம் பரிசுத்தவான்களாகிய அவர்களை தம் சம்பத்து என்று அழைக்க பிரியப்படுகிறார். இவர்களுக்கு எந்த நன்மையான காரியமும் தடைபடாது. “கண் காணவுமில்லை, காது கேட்கவுமில்லை, மனுவருடைய இருதயத்தில் தோன்றவுமில்லை. தேவனே தம்மில் அன்பு கூறுபவர்களுக்கு இவற்றை ஆயத்தப்படுத்தியுள்ளார்”. இவர்கள் மாம்சத்தின்படி நடவாமல், ஆவியின்படி நடந்து, கிருபையின்மேல் கிருபை அடையப் போகிறார்கள்.

உலகின் ஜனங்களோ, இவர்கள் நெருக்கடியான தருணத்தை எதிர்கொள்வதுபோல பார்ப்பர். “நீங்கள் அநேக உபத்திரவங்களின் வழியாய்ப் பரலோக ராஜ்யத்திற்குள்

பிரவேசிக்கவேண்டும்”. மீண்டுமாகக் கூறுகிறார்; “அன்றியும், கிறிஸ்துஇயேசுவுக்குள் தேவபக்தியாய் நடக்க மனதாயிருப்பவர்கள் யாவரும் துன்பப்படுவார்கள்” (2தீமோ3:12). தன்னைத்தான் வெறுத்து, தன்சிலுவையை எடுத்துக்கொண்டு, இயேசுவை பின்பற்றாத ஒரு மனிதன், அவருடைய சீஷனாக இருக்கமுடியாது. ஆனால் மற்றொருபுறத்தில், அந்த வளர்ச்சியின் அளவை அடைவது சாத்தியமே என்று உண்மை கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரும், அப்போஸ்தலர் கூறியதற்கு இசைவாக இந்த எல்லா அனுபவங்களிலும் சந்தோஷமாயிருக்க முடியும். மாம்சம் மரித்தது, அடக்கம்பண்ணப்பட்டது என்று இவர்கள் மகிழ்ச்சியடைவார்கள். நாம் மற்ற ஜனங்களைவிட சுவாவத்திலேயே வேறுபட்டவர்கள் அதனால் அவர்களுக்கு அருவருப்பானவற்றில் நாம் சந்தோஷமடைகிறோம் என்ற எண்ணத்தால் அல்ல, மாறாக நாம் சந்தோஷமடைவதற்கான காரணத்தை காணவேண்டும். இது நமக்கான தேவதிட்டம் என்று அறிந்திருக்கிறோம். மாம்சத்துக்குரியவைகளான மாம்ச சித்தத்தை மரிக்கச் செய்வதன் மூலம் நாம் தேவ தயவில் வளர்ச்சியடைகிறோம்.

“உமது நியாயப்பிரமாணத்தை நேசிப்போர்க்கு மிகுந்த சமாதானமுண்டு; அவர்களுக்கு இடறுதலில்லை”. ஆகவே இவர்கள் தங்களது இருதயங்களில் தேவசமாதானத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களது வாழ்வின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தும் தெய்வீக பராமரிப்புக்குள்ளாக இருக்கிறது என்கிற அறிவை இவர்கள் அடைந்திருக்கிறார்கள். உலகத்திற்கு துன்பங்களும் பயங்களும் உண்டு. இந்த உலக உடைமைகளில் ஐஸ்வரியவானாயிருக்கின்ற சிலர், தாங்கள் தரித்திரக்கோலத்தை அடைந்துவிடுவோமோ என்ற அச்சத்தினால் கவலை கொள்கின்றனர். கஞ்சத்தனம் கொண்ட அநேகர், தாங்கள் பின்னாளில் வறுமைக்கோலத்தை அடைந்தால், அந்நேரத்தில் இந்த பணம் உதவும் என்ற நம்பிக்கையில் பெரும் பணத்தை இரகசியமாய் மறைத்துவைத்தபிறகு மரித்ததை கண்டிருக்கிறோம். ஆபத்துவரும் என்று பயந்து, அநேகர் பல்வேறு வகைகளில், பல்வேறு பொருட்களை பதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் தங்கள் நம்பிக்கையை கர்த்தரிடம் வைத்திருப்போர், உலகம் அறிந்திராததும் தங்களைவிட்டு எடுபடாததுமான சமாதானத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். உலகம் தரக்கூடிய எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் இது மேலானது.

ஆனால் அவர்களால் கிரகித்துக்கொள்ள முடியாதபோதும், உலகத்திற்கு நம்மால் இதைக்குறித்து விவரிக்கமுடியாது. “அவன் ஒரு முட்டாளா” என்று தங்களை தத்தம்செய்த கர்த்தருடைய ஜனங்களைப்பார்த்து உலகம் சிலசமயம் கூறக்கூடும். நமக்கு பெரும் ஆசீர்வாதத்தை நிஜமாய் அளிக்க காரணமாக இருக்கும் நம் நம்பிக்கைகளை அவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. கிறிஸ்துவின் பள்ளிக்குள் நுழைந்தவர்களும், அவரை

அறிந்திருப்பவர்களும் மட்டுமே புரிந்துகொள்வர். தற்போது நாம் நம்மையே வெறுக்கின்ற ஒவ்வொன்றிற்கும், தேவன் நம் ஆவிக்குரிய ஆசீர்வாதங்களையும், மகிழ்ச்சிகளையும் இங்கேயே அபரிதமாய்த் தருகிறார். அதன்பிறகு, திரைக்கப்பால் அவரது பரிசுத்தவான்களுக்காக ஆயத்தமாக்கப்பட்டிருக்கிற, வாக்களிக்கப்பட்ட சொல்லொண்ணா மகிமைகளை நாம் பெற்றுக்கொள்வோம். நம் இருதயங்கள் நிலைத்திருக்கட்டும் நிச்சயத்தில்; உண்மையின் மகிழ்ச்சிகளை கண்டுகொண்ட இடத்தில்; நம் அனலும் அன்பின் துதியும் அதிகதிகமாய்ப் பெருகட்டும்! ஆகாயங்களிலுள்ள நித்தியத்துவத்தையும் மற்றுமுள்ள காணக்கூடாதவைகளை வியப்போடு காணவும் மகிமையிலிருந்து மகிமைக்கு இரட்சகரே, நாங்கள் எழும்புவோமாக!

R 5326

இடமிருக்குது, இடமிருக்குது

பகல்பொழுது குறைந்துகொண்டே போகின்றதே, சூரிய வெளிச்சம் மங்கலாகின்றதே, நமது நிழல் நமக்குப்பின்னே நீண்டு காணலாகிறதே, கதிரவன் ஒளியோ துரிதமாய் ஒடுதே, இருக்குது இருக்குது இன்னும் இடமிருக்குது, இப்போதே நுழைந்திடுவீரே, திருமண மண்டபம் விரைந்து நிறையுதே, விருந்தும்கூட ஆரம்பமாகப் போகுதே, உள்ளே வருவீர், உள்ளே வருவீர், மணமகன் உறவாய் உள்ளே நுழைவீர், இருக்குது இன்னும் இடமிருக்குது, இப்போதே நுழைந்திடுவீரே, யூபிலி மண்டபம் நிறைந்து வருகுதே, நிறைந்துவருகுதே, விரைந்து உள்ளே நுழைவீரே, துரிதம் காட்டுவீர், விரைவு காட்டுவீர், நிறைந்துவிட்டதாய் நினைத்திடவேண்டாம், இடமிருக்குது, இன்னும் இடமிருக்குது, இந்தக்கணமே நுழைந்திடுவீரே, முடிவே இல்லா அன்பின் கோப்பை இன்னும் நிரம்பி வழியவில்லையே, இடமிருக்குது இன்னும் இடமிருக்குது, இந்தக்கணமே நுழைந்திடுவீரே,

அனைவரையும் அன்புசெய்யும் ஆண்டவரின் குரலோ, அதிகமாயும் சப்தமாயும் அங்கலாய்த்தும் உரத்தும் ஒலிக்கலாகுதே, தயங்கி நிற்கும் அன்புச் சகோதரா, தயக்கம் ஏனோ? தாமதம் ஏனோ? வருவீர் வருவீர், வருவீரே, நுழைவீர் விருந்து சாலைக்குள்ளே, தேவனின் விருந்தை உண்பீரே, தாமதம்செய்தால் வேலியருகே உள்ள மாந்தர் விருந்தினை உண்ணவே வந்திடுவாரே, அழைக்கப்பட்டவர் நீர்தாமே, அழைப்பை அசட்டை செய்யாதீர், நீதியின் வஸ்திரம் தரித்தவரே, திருமண வஸ்திரம் அணிந்துகொண்டே கலியாண சாலைக்குள் நுழைந்திடுவீரே கலியாண விருந்தை உண்டிடுவீரே!

R 5934

மாம்சத்துக்கென்று விதைத்தலின் முடிவு, மரணமே SOWING TO THE FLESH - THE RESULT DEATH

“மோசம் போகாதிருங்கள்; தேவன் தம்மைப் பரியாசம் பண்ணவொட்டார்; மனுஷன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான்” – கலாத்தியர் 6:7.

நம்மை தேவனுக்கென்று தத்தம்செய்தல் மட்டும் போதுமானதல்ல, நமது ஜீவியத்தில் மறுரூபமாகும் வல்லமையை பெற்றிருக்கிறோம் என்பதை நமது ஊக்கமான நடக்கையின்மூலம் காண்பிக்கவேண்டும் என்ற உண்மையை இவ்வசனத்தில் அப்போஸ்தலர்கள் வலியுறுத்துவதாக தோன்றுகிறது. நாங்கள் புதுசிருஷ்டிகள் என்றுகூறி, வெளித்தோற்றத்தில் மட்டும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக்கொண்டு, மாம்சத்துக்கென்று தொடர்ச்சியாக விதைத்துக்கொண்டே வருவோமானால், முடிவு – நமது வெளித்தோற்றத்தின்படி இருக்காமல், நமது செய்கையின்படியே இருக்கும், நாம் அழிவை அறுவடைசெய்வோம். மற்றவர்கள் ஒருவேளை வஞ்சிக்கப்படலாம், நாமும் நம்மையே வஞ்சித்துக்கொள்வோம், ஆனால் தேவனோ வஞ்சனைக்குள்ளாக மாட்டார். நாம், அதற்கு எதிரிடையாக, கர்த்தரது சித்தத்தை நமது முழு ஆற்றலைப் பிரயோகித்து புரிந்துகொண்டு, நமது ஜீவியத்தை கையளித்து,

ஆவிக்கென்று விதைப்போமேயானால், நித்தியஜீவனை நாம் அறுவடை செய்வோம்.

தேவனுக்கென்று தங்களை தத்தம்செய்து, தங்கள் சரீரங்களை ஜீவபலிகளாக ஒப்புக்கொடுத்த பரிசுத்தவான்களுக்கே அப்போஸ்தலன் எழுதுகிறார். இவர்களது பலிகள் கிறிஸ்துவின் புண்ணியங்கள்மூலம் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெநிப்பிக்கப்பட்ட இந்த புதுசிருஷ்டிகள், ஆவிக்குரிய நிலைமையில் பூரணத்தை அடைய முன்னேறிச்செல்லவேண்டும்.

இந்த வகுப்பாராக இருந்து, மாம்சத்தின்படி, மாம்சத்தின் விருப்பங்களின்படி நடப்போமானால் நாம் சாவோம். இப்படி சொல்லுவது, தேவபிள்ளைகளில் யாராவது, பூமிக்குரிய விருப்பங்களை பெற்றிருந்து, அல்லது சில தவறான அபிப்பிராயம் அவர்களது சிந்தைகளில் இருந்தால் அவர்கள் உடனடியாக மரிப்பர், அல்லது ஆவிக்குரிய நிலையில் வருங்காலத்தின் நம்பிக்கையிலிருந்து அறுப்புண்டுபோவர் என்று அர்த்தமாகாது. சொல்லவரும் கருத்து என்னவெனில், நாம் மாம்சத்தின்படி ஜீவிப்போமானால், மாம்ச இச்சைகளை நாடித்தேடுபவர்களாக இருப்போமானால், முடிவு மரணமே. இவ்வாறு ஒவ்வொரு வித்தும் மரணத்தை நோக்கியே விதைக்கப்படுகிறது. மாம்சத்துக்கென்று நாம் விதைத்தோமானால், மாம்சத்துக்குரியவர்களாக மாறுகிற நாம், அழிவை அறுப்போம்.

சரீரத்துக்கென்று சிலஅக்கறை காட்டுதல் நிச்சயமாக அவசியம் :-

மாம்சத்துக்கென்று நாம் விருப்பப்பட்டு விதைக்கும்போது அப்படிப்பட்ட விதைத்தல், உண்மையாய் இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. அப்போஸ்தலர் சுட்டிக்காண்பிக்கும் வகுப்பார், மாம்சத்துக்கென்று விதைக்க விரும்புவதில்லை. மாறாக வேறொன்றிற்காக விதைக்க விரும்புகிறார்கள் என்று அவரே வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் நாம் மாம்சத்துக்கென்று விதைப்போமானால் - அதாவது உணர்ச்சிப்பூர்வமாகவோ அல்லது புதிய சபாவத்துக்கு முரண்பாட்டை வருவிக்கும் மற்ற பூமிக்குரிய விருப்பங்களுக்காகவோ விதைத்தலே, அதன் விளைவு தொடர்ந்து வரும். நாம் சிறந்த ஆடைகளையும், சுவையுள்ள உணவையும் அடைய விரும்பக்கூடும். மேலும் ஒரு நல்ல தெருவில் ஒரு அருமையான வீட்டில் குடியிருக்க நாம் விரும்பக்கூடும். இவைகள் பாவ காரியங்களாக கருதப்படவேண்டிய அவசியமில்லை. இவையனைத்துமே மாம்சத்துக்குரியவை. ஆனால் இங்கு அப்போஸ்தலன், இவைகளை மனதில் வைத்து நமது கட்டுரையின் ஆதார வசனங்களை எழுதவில்லை. ஆவிக்கு எப்பொழுதும்

முரண்பாடாயிருக்கிற விழுந்துபோன மாம்சத்தின் காரியங்களையே அவர் யோசிக்கிறார்.

தேவவசனம் நமக்கு போதிக்கிறவற்றிலிருந்து கர்த்தர் அங்கீகரிக்காதவற்றை நாம் புரிந்துகொண்ட பின் பயிற்சிசெய்தால், அவைகள் மாம்சத்துக்கென்று விதைப்பதாகும். அதன் விளைவாக, நம் எண்ணத்திலோ, வார்த்தையிலோ, செயலிலோ ஆவிக்குரிய வல்லமை அதிகஅளவு குறைவுபடும். புதிய சிருஷ்டியும் பலவீனமாகும். இவை நம் உணவு, உடை, இருப்பிடம், நேரம் முதலியவைகள் அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் மாம்சத்துக்கென்று விதைப்பதாக இருக்கலாம். கர்த்தருடைய சித்தத்தைக்குறித்து நாம் நிதானித்ததற்கு இசைவாக நாம் இந்த வழிமுறையை பின்பற்றி, நமது சரீரத்தை அடக்கி, சிறப்பாக ஊழியம் செய்வதற்கு ஏற்றநிலையை ஏற்படுத்தும் தருவாயில், நம் ஆவிக்குரிய நன்மைக்கு ஏதுவாயிராத சில உறுதியான காரியங்களில் நமது மாம்சமும் சரீரமும் பேராவல்கொள்ளும்போது, “இக்காரியங்கள் உனக்கு அதிக இழப்பைத்தரும் அல்லது உன்னால் இதை அடையமுடியாது” என்று புதுசிருஷ்டி கூறவேண்டும்.

தங்கள் மாம்சத்தை பலியாக்கினவர்கள் அநேகரில்லை. ஒருசிலரே உள்ளனர். இவ்வாறு பலியாக்கினவர்களைப்பார்த்து அப்போஸ்தலர்கள் பேசுகையில்; புதுசிருஷ்டியாகிய நான், பழைய சரீரத்துக்கு சொல்கிறேன் - “உனக்கு நன்மைக்கேதுவானது என்று நான் நினைப்பதை உனக்குத்தருவேன். உன்னை ஒரேதரம் கொன்றுவிடுவதை கர்த்தர் விரும்பமாட்டார் என்று நான் உணர்ந்திருக்கிறேன். ஏனெனில் உனது ஊழியம் எனக்குத் தேவை. ஆனால் சுயத்தைவெறுத்தலில் நான் சில பயிற்சிகளை கடைப்பிடிக்கவேண்டும் என்று கர்த்தர் என்னிடத்தில் விரும்புகிறார். ஏனெனில் உனக்கு தேவையில்லாததை நீ விரும்புவதால் உன்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறாது. ஆயினும் இவை உன் நன்மைக்கேதுவாக தேவை என்று நான் நினைக்கும்போது, ஒருவேளை சிறிதுகாலம் கழித்து உனக்குத் தருவேன்”.

கொல்லனும் கழுதையும் :-

புதிய சிருஷ்டி தன்னை இயக்கும் கடிவாளத்தை பழைய சிருஷ்டியின் கையில் கொடுத்து, என்ன அது படிக்கவேண்டும்., அல்லது உண்ணவேண்டும், எவ்வளவுநேரம் உறங்கவேண்டும், எந்தநேரத்துக்கு விழித்தெழவேண்டும், எங்குசெல்லவேண்டும், அங்கு எவ்வளவுநேரம் தங்கியிருக்கவேண்டும் என்பதுபோன்ற விஷயங்களை இயக்க அதிகாரம் கொடுக்குமானால், புதியசிருஷ்டி பழைய சிருஷ்டியின் கையில் முழுவதுமாக

சிக்கிவிடும் இல்லையா? புதுசிருஷ்டி வார்த்தையிலும் சிந்தையிலும் என்னசெய்யவேண்டும் என்று தீர்மானிப்பதிலும், எதை உண்ணவேண்டும், எங்குசெல்லவேண்டும் போன்ற எல்லா விஷயத்திலும் தேவனுடைய ஆவியே அதை இயக்கவும் கட்டுப்படுத்தவும் வேண்டும். நாம் ஆவிக்கென்று விதைத்தோமானால், நாம் ஆவியின்படி நடந்தோமானால், நாமே ஜெயங்கொண்டோராயிருந்து நித்திய ஜீவனை அறுப்போம். பழையசிருஷ்டியை விளையச்செய்ய நாம் ஒருபோதும் இடமளிக்கக்கூடாது. அவ்வாறு விளையச்செய்தால் நாம் மாம்சத்துக்கென்றே விதைப்போராவோம். இதே நிலை தொடருமானால், பழைய சிருஷ்டியோ படிப்படியாய் வளர்ந்து, “அதை எனக்கே தரும் பழக்கவழக்கத்தை பெற்றுவிட்டாய், ஆகவே நான் அதை அடைந்துகொள்ள அனுமதித்துவிடு” என்று கூறும். இதன் முடிவோ புதுசிருஷ்டிக்கு பேராபத்தாக முடியும்.

இந்தக் காரியம் நமக்கு ஈசன் என்ற நீதிக்கதை எழுத்தாளர் எழுதின கதையை நினைப்பூட்டுகிறது. கடுங்குளிர் வீசும் ஒரு காலை வேளையில், ஒரு கொல்லனுடைய பணிமனையின் கதவுக்குள் ஒரு கழுதையின் மூக்கை உள்ளே நுழைத்தது. பிரகாசமாய் எரிந்துகொண்டிருந்த தீ அதற்கு வெதுவெதுப்பை தந்தது. கொல்லனோ, கழுதையைப்பார்த்து, “வெளியே போ!” என்று சத்தமிட்டான். கழுதையோ பதிலுரையாக, “நான் என் மூக்கைத்தானே வெதுவெதுப்பாயிருக்கும்படி நுழைத்திருக்கிறேன்; நீ கஞ்சனாய் இருக்கிறாயே!” என்றது. சிறிதுநேரம் கழித்து, கொல்லன் சுற்றும்முற்றும் பார்க்கும்போது, கழுதை தன் முழு தலையையும் உள்ளே நுழைத்திருந்ததைக் கண்டு, “வெளியே போகிறாயா இல்லையா?” என்று அதட்டினான். கழுதையோ, இப்போதுதான் எனக்கு ஓரளவு வெதுவெதுப்பான காற்றை சுவாசிக்கமுடிகிறது, என் தலை உள்ளே இருப்பதால், கொல்லனுக்கு நிச்சயமாய் எந்த பாதிப்பும் ஏற்படாது என்று கெஞ்சினது. இன்னும் சிறிதுநேரம் சென்றபிறகு, கொல்லன்மீண்டும் பார்த்தபொழுது, கழுதையின் பாதி உடலும் பணிமனைக்குள் வந்துவிட்டதை கண்டான். அப்பொழுது “வெளியே போ! வெளியே போ!” என்று உரக்கக் கத்தினான். ஆனால் கழுதையோ, தனக்கு ஓரளவே வெதுவெதுப்பு கிடைப்பதாக தொடர்ந்து வற்புறுத்தியது. ஆகவே கொல்லன் விட்டுவிட்டான். மீண்டும் மீண்டும் அவன் பார்த்தபொழுது, கழுதை முழுமையாக தன் பணிமனைக்குள் வந்துவிட்டதை கண்டு, எழுந்து குதித்து, பலமாய்க் கத்தி, “வெளியே போ!” என்று கத்தினான். ஆனால் கழுதையோ வெற்றி வாகை குடியதாக; “நம்மில் யார் வெளியேறுவது?” என்று கேட்டது.

உடனே சுற்றிலும் திரும்பி, கொல்லனை எட்டி உதைத்தது. கழுதையோ பணிமனையை முழுமையாக ஆக்கிரமித்தது.

“முடிவோ மரணவழி” :-

மாம்ச சிந்தை விரும்புவதை சிறிதுசிறிதாக விளையச்செய்யும் வழிமுறையை நாம் துவங்குவோமேயானால் நமக்கு அவ்வாறே நேரிடும். மாம்சம் பேராவல்கொள்ளும் வழியின் முடிவோ மரணம் என்று அப்போஸ்தலர் நமக்குப் போதிக்கிறார். அவ்வழியின் ஆரம்பமே மரணம் என்று பரிசுத்தபவுல் கூறவில்லை. மாறாக, அவ்வழியின் துவக்கம் மரணத்துக்கு வழிநடத்திச்செல்லும். பழையசிருஷ்டி அனுகூலம்பெற்று, கப்பலை காற்று அடித்துச்செல்வதுபோல் செல்லுமாகில், நாம் எடுத்த ஒவ்வொரு அடியும் பின்னோக்கி ஆய்வசெய்யப்படவேண்டும். இல்லாவிடில் நம்பிக்கையற்ற நிலைநேரிடும். புதியசிருஷ்டி பழைய சிருஷ்டியைப் பார்த்து, “நீ என் எஜமானாக இருக்கமுடியாது!” என்று கூறவேண்டும். புதிய சிருஷ்டியே எஜமான் என்று பழைய சிருஷ்டியை அறியச்செய்யவேண்டும். பழைய சிருஷ்டியின் இழப்பில் புதிய சிருஷ்டி வளர்ச்சியடைகிறது, பழைய சபாவமோ மரணத்துக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டும்.

உலகிற்கு இக்காரியங்கள் தற்போது உண்மையில்லாததாய் உள்ளது, ஆனால் அவர்களது பாவ மாம்சம் படிப்படியாக உண்மை என விளங்கச்செய்யும். ஆயிரவருட அரசாட்சியின்போது, யாராகிலும் மாம்ச சிந்தையை விளையச்செய்தால், படிப்படியாக கார்த்தரிடமிருந்து விலகிச்சென்று, நாளடைவில் அவ்வழி முடிவில் மரணத்தை அடையச்செய்யும். ஆனால் பாவத்தை எதிர்த்து, நீதியில் வளருபவர்களோ, அவர்களது முயற்சிகளின் ஒவ்வொரு அடியிலும் உதவியை பெறுவார்கள். தற்போது, கிறிஸ்துவின் சபைக்கே முழுவதுமாக, நமது திறவுகனம் பொருந்தக்கூடியதாயுள்ளது. ஆகவே, தற்போது நித்தியஜீவனா அல்லது நித்திய மரணமா என்கிற பரீட்சையில் நிற்கிற நாம், விழித்திருந்து ஜெபம்பண்ணுவோமாக!

கார்த்தாவே! எங்கள் பெலவீனங்களை நீர் காண்கிறீர் எங்கள் இருதயங்கள் உம்மால் அறியப்பட்டிருக்கின்றன களைப்புற்ற கரங்களை நீர் பலப்படுத்தும் தள்ளாடும் முழங்கால்களை உறுதிப்படுத்தும் உம் நிலைஉறுதிகொண்ட சத்தியம் பிரகடனப்படுத்தும் ஜீவியத்தில், மரணபரியந்தம் - புதுப்பிக்கப்பட்ட ஜீவமூச்சு வெளிப்படுத்தும் உம் அன்பும், பாதுகாக்கும் அக்கறையும் எப்படிப்பட்டதென்று!